УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2007
липень-серпень

110 років часопису

Посвячення церкви у Херсоні

Відпуст на свято Зіслання Святого Духа у василіянському монастирі в Малому Березному 26-27 травня 2007 р. Б.

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА....3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА СЕРПЕНЬ....5

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ВЕРЕСЕНЬ....7

ЗАКЛИК ДО МИРУ У СВІТІ
ПАПИ ВЕНЕДИКТА XVI В АСИЖІ....9

МИЛОСЕРДЯ СПАЛЮЄ ГРІХ У ПОЛУМ'Ї ЛЮБОВІ
Проповідь Святішого Отця....11

ЧАСОПИС — ПИСАНЕ ГОСПОДНЄ СЛОВО
Проповідь Ігоря Возьняка, ЧНІ....15

Владика ІРИНЕЙ БІЛИК
«МІСІОНАР» РОЗПАЛЮЄ ПОЛУМ'Я ЛЮБОВІ
ДО БОГА....17

ВАТИКАН ОПУБЛІКУВАВ 10 ЗАПОВІДЕЙ
ДЛЯ ВОДІЇВ....18

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ОСВЯЧЕННЯ НОВОГО ХРАМУ У ХЕРСОНІ....18

НОВИНИ
Новоєпископ в українській провінції ОО. Василіян....20
Сестри Чину Св. Василія Великого зустрінуться у Римі....20
Провінційна капітула ОО. Василіян в Україні....21
Глава УГКЦ привітав із ювілеями владику Софрона....21
Новий Архиєпископ УГКЦ у Канаді....21
У Бразилії призначено Архиєпископа УГКЦ....22
У Львівській Духовній Семінарії новий ректор....23
Патріарший собор визначить стратегію....23

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
ВОНА У РАЮ З МОЄЮ МАМОЮ....24

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
ПІСНЯ Є МОГУТНІМ ЗАСОБОМ ПРОПОВІДІ....25

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
У НЕВОЛІ «ВІЛЬНОГО КОХАННЯ» 26

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
НЕЗВИЧНА ЗУСТРІЧ....31

Степан МИСИШИН
ПОЕЗІЯ. ДАЙ НАМ ПРОМІНЬ І СВІТЛА, І ЛАСКИ....35

НЕ УНИКАЙ ІТИ ДО ЦЕРКВИ....35

о. Йоанікій ЧВЕРЕНЧУК, ЧСВВ
«...ТАЯ ТЕРНИСТА ДОРОГА СКІНЧИТЬСЯ»
Спогад про бр. Йосафата ТАТАРИНА, ЧСВВ 36

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ
п. Володимир
ЩО Б МИ ХОТІЛИ ЧИТАТИ В «МІСІОНАРІ»?....38

ПОДЯКИ....39
ЛЮДИ ПРОЧИТАЮТЬ
І, МОЖЛИВО, ДОПОМОЖУТЬ....40

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД. «ПІСНЯ СЕРЦЯ»....43

МІСІОНАРЧИК
Наталія ЛЕХ
НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ. СЛОВО ДО ДІТОЧОК....44

НОВИНИ....45
ЗАПИТАННЯ....45

Віра ПАРФЬОНОВА
КРАСА — ЧАСТИНКА БОЖОЇ ВЕЛИЧІ....46

Наталя НАЗАР
ПОЕЗІЯ. Зі збірки «МОЇМ МАЛЕНЬКИМ ДРУЗЯМ»....48

ЛЮБИЙ ДРУЖЕ....48
ЗАГАДКА....49
КРОСВОРД ДЛЯ ДІТЕЙ....49

БЛАЖЕННА ЙОСАФАТО, МОЛИСЯ ЗА НАС!....50

ХРИСТИЯНИН НЕ МОЖЕ БУТИ РОЗЧАРОВАНИЙ

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Слава Ісусу Христу!

В той час, коли люди наміряють відійти від справ, відпочити, учні перебувають на канікулах, наша влада пропонує нам перейнятися долею країни, брати участь у передвиборній кампанії і голосувати за новий парламент. Відразу зазначимо, що саме про це сьогодні необхідно сказати слово, адже Церква, яку так вміло використовують нечесні політики під час передвиборчих перегонів, регулярно з'являючись в об'єктиві телекамер у якомусь храмі серед свічок, і яку стараються усунути від суспільного життя після виборів, покликана насамперед дбати про вічне добро своїх вірних, а воно, як відомо, залежить від того, як ми проживемо своє життя на землі. Саме тому Церква не тільки має право говорити про світську владу, але й святий обов'язок сказати своє слово і повчити про правильне, моральне ставлення, до якого покликані християни щодо того чи іншого суспільного явища. Саме тому Блаженніший Любомир поставив свій підпис під закликом провести дострокові вибори в Україні, який підписали також провідники майже всіх провідних Церков України. Тим більше недолугим виглядала реакція керівництва Верховної Ради, яке взялося писати звернення до Святішого Отця, мовляв, «ваші займаються не своєю справою і втручаються в політику».

Церква, поставлена для того, щоб дбати про добро народу, не може мовчати, коли на найвищому владному олімпі твориться обман. Так чинив також Іван Хреститель, який привселюдно звинувачував царя Ірода за те, що той вів неморальне життя. Це робило багато святих, які стали на захист моралі перед сильними світу цього, а багато хто з них за це віддав своє життя. Тому сьогодні ми повинні бути свідомі того, що завдання християнина — зай-

няти чітку моральну громадянську позицію. Хто-хто, а християнин не може переживати розчарування через невдачі, через те, що його обманули. На минулих виборах, президентських і парламентських, багато чого обіцялося, сьогодні ми бачимо, що, попри численні запевнення про максимальну демократичність, більшість людей, які прийшли до парламенту чи у владу, переслідують тільки одну мету — за будь-яку ціну зберегти своє привілейоване місце у нашому суспільстві. Зрада, обман, підкуп — звичайні речі, коли йдеться про владу в Україні. Що скаже на це добрий християнин? Очевидно, що не мовчатиме! Як свого часу Іван Хреститель, так сьогодні і ми кажемо: вам не можна мати владу! Гадаю, що тут не варто жаліти грошей на чергові чи позачергові вибори, бо якщо виборів не буде, то стан нашої країни буде ще гірший... Тому, як добрі християни, будьмо завжди готові до долання труднощів, не жаліймо часу і зусиль для того, щоби взяти участь у демократичних процесах в державі, у виборах. Нас можуть знову обманути, можуть знову бути позачергові вибори, але це не повинно стати нам на заваді відстоювати правду і справедливість.

Нарешті, у цій ситуації ми покликані завжди пам'ятати, що все перебуває у руці Божій. Христос Господь у святому Євангелії наголошує: «Мир мій даю вам, не як світ, даю його вам» (Ів). Упования на Боже Провидіння, спокій і послідовність — ті якості, які сьогодні характеризують доброго учня Христового. Тому, відходячи на канікули, відправляючись на відпочинок, не турбуймося гнітюче, як воно все буде, все ж бо відоме Отцю Небесному і Він про нас дбає. Ми ж у визначений час повинні виразно висловити свою думку, віддати свій голос за тих, що не заплямували себе зрадою і обманом. На закінчення нехай скріпляють нас слова Христові: «Не бійтеся. У світі страждатимете, та бадьоріться — Я переміг світ!».

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 26.06.2007 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Фото: 2-а сторінка обкладинки: *Севастіян ГОДІЙ, ЧСВВ, Мирослава МАЦО; о. Веніямин ДОВГАНИЧ, ЧСВВ*; **4-а сторінка обкладинки:** *Юрій ГЕЛИТОВИЧ, Ігор ФЕЦЯК.*

© Журнал "Місіонар", 2007

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

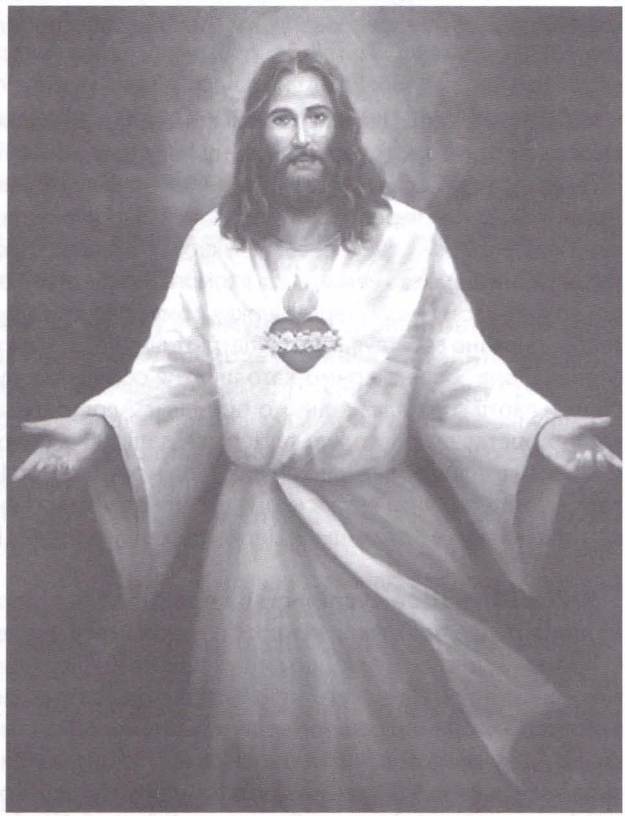

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб усі ті, які переживають моменти духовної кризи і випробування, знаходили в Христі світло й опору, що приведуть їх до відкриття справжнього щастя.

Без огляду на те, що ми надіємось на постійне успішне життя, приходять моменти, а навіть періоди безвір'я і справжньої розпуки, коли майбутнє виглядає непевним, а Бог далеким. Такий період переживала свята Тереза Авільська протягом більше десяти літ, подібне переживав наш Божественний Спаситель у Гетсиманському саду, коли він молився до Отця Небесного: «Якщо можливо, нехай промине мене ця чаша, щоб я її не пив, але не моя воля нехай буде, а

твоя» (Мк 14,36). Однак, такі моменти чи періоди насправді є провісниками нового часу: Христос через смерть і славне Воскресіння приніс вічне спасіння людству, Тереза Авільська розпочала велику реформу свого монашого чину. Саме тому молімося тепер за тих людей, які перебувають в часі духовної кризи і випробування, щоб вони вдивлялися в терплячого Христа і святих, та щоб не зневірювалися, а, перейшовши це випробування, осягали правдиве щастя у Христі Ісусі.

МІСІЙНИЙ: Щоб Церква в Китаї свідчила про щораз більшу внутрішню згуртованість і могла продемонструвати діяльну і видиму спільність із Наступником св. Петра.

Так історично склалося, що у Китаї Католицька Церква не поширилася між широкими верствами населення: через особливості китайської культури, однобічний підхід до місійної праці та нерозуміння з боку європейських місіонерів тощо. Також після встановлення комуністичної влади у Китаї держава намагалася якомога більше обмежити вплив зовнішніх чинників на громадян країни, в тому числі і через Церкву, тому було засуджено офіційний католицизм, а натомість запропоновано сповідувати т.зв. патріотичну католицьку віру, яку проповідувала патріотична церква. Вона зберегла римо-католицький обряд, але була повністю підпорядкована комуністичній партії і не мала жодних стосунків із Апостольським престолом. Однак, навіть у таких важких обставинах Католицька Церква і далі діяла. Сьогодні вона може легально діяти у КНР, має понад двадцять мільйонів вірних. Молімося, щоб ця Церква міцніла, внутрішньо згуртовувалась і могла свідчити китайському суспільству християнські цінності та істину, яка в повноті міститься тільки у Католицькій Церкві, що видимо єдина із Наступником св. апостола Петра.

МІСЦЕВИЙ: Щоб суспільство перейнялося відповідальністю за виховання дітей і дедалі більше поважало професію шкільного вчителя.

Хоча ми й проголошуємо, що діти — наше майбутнє, наше суспільство дуже мало приділяє уваги вихованню дітей. Це відчутно проявляється через ставлення суспільства до школи та шкільних вчителів. Сьогодні ця професія не цінується високо, мало молодих бажають себе присвятити такій праці. У державі праця вчителя не цінується і школу, попри гучні запевнення, й надалі фінансують за залишковим принципом. Навіть батьки беруть участь в обмовах вчителів і часто несправедливо звинувачують їх у різних прогріхах щодо своїх дітей. На жаль, це привело до того, що й самі вчителі не дуже дорожать своїм покликанням. Але варто задуматись, адже у школі дитина проводить третину свого активного дня, вона спілкується з учителями часто більше, аніж із рідними батьками. Тому всі члени суспільства сьогодні повинні стати на захист прав вчителів і поваги до них, оскільки саме на них лежить велика відповідальність за наших дітей. Тому молімося, щоб насамперед між людьми в Україні зродилася наново повага і любов до шкільного вчителя, який є безпосереднім співпрацівником Бога, батьків і Церкви у вихованні дітей.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИПЕНЬ
СВЯТА АГРИПИНА (6 ЛИПНЯ)

СВЯТА АГРИПИНА була побожною дівчиною і походила зі знатного римського роду. Замучили її за Христову віру 262 року в час правління імператора Валеріана. Мощі святої мучениці, при яких діялися численні чуда, перенесли на Сицилію. Святу Агрипину призивають на поміч проти злих духів, прокази й громовиці.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СЕРПЕНЬ АПОСТОЛ МАТІЙ (22 СЕРПНЯ)

Святий МАТІЙ походив з міста Вифлеєма в Юдеї. Коли Ісус Христос розпочав свою місійну діяльність, Матій став одним із 70-ти його учнів. Після Христового Вознесіння його вибрали замість Юди Іскаріотського дванадцятим апостолом (Ді. 1, 15-26). Після зіслання Святого Духа Матій проповідував у Юдеї, а опісля в Антіохії Сирійській та Ефіопії. У країні Колхіс, на схід від Чорного моря, Матій загинув мученицькою смертю. Однак, деякі церковні історики вважають, що його каменували в Єрусалимі.

У церкві св. Марії Великої у Римі знаходяться мощі святого апостола.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб екуменічний з'їзд в Сібіу в Румунії міг спричинитися до зростання єдності між усіма християнами, про яку Господь молився на Тайній Вечері.

II Ватиканський собор засвідчив, що сьогодні найбільшим згіршенням для світу є розділення християн. Ті, які визнають одного Спасителя і Господа Ісуса Христа, розділені у різних Церквах і спільнотах, і тому не можуть нести світові автентичне послання святого Євангелія. Сам Господь молиться за єдність своїх учнів: «Та не тільки за них молю, а й за тих, що ради їхнього слова увірують у Мене, щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб вони були в Нас одне і щоб увірував світ, що Ти Мене послав. А ту славу, що Ти дав Мені, Я дав їм, щоб вони були одно, як і Ми одно. Я у них, а Ти у Мені, щоб були досконалі в єдності, і щоб світ пізнав, що Ти Мене послав, і що Ти їх полюбив, як полюбив єси Мене» (Ів 17,20-22). Тому так важливо прагнути осягнути цю волю Христову на різноманітних форумах, які покликані спричинитися до єдності християн. Молімося, щоб цьогорічний екуменічний з'їзд опрацював реальні шляхи для майбутнього здійснення правдивої єдності християн, де «буде одне стадо і один пастир» (Ів 10,16).

МІСІЙНИЙ: Щоб всі місіонери, з радістю слідуючи за Христом, уміли долати труднощі, з якими зіштовхуються в повсякденному житті.

«Хто не бере свого хреста і не йде за мною — той мене недостойний,» (Мт 10,38) — говорить Божественний Спаситель. В будь-якій, навіть найбільш піднесеній справі чи праці завжди зустрічаються так звані будні, рутина, які людину обтяжують та знеохочують. Також це зустрічається у праці місіонерів, які, здається, задля проповіді Божого Слова повинні завжди зберігати радість та випромінювати щастя. Однак, щоденна праця, перепони зі сторони влади в багатьох країнах, побутові негаразди часто так пригнічують, що поза ними втрачається первісна ревність у вістуванні Євангелія. Місіонери також розуміють, що ці негаразди — складова частина їхнього покликання. Однак ця частина часто стає надто гнітючою. Тому у цьому місяці молімося за місіонерів цілому світі, щоб вони у довір'ї до Божого Провидіння приймали і долали всі життєві труднощі повсякденного життя і через це також свідчили Істину Христового Євангелія.

МІСЦЕВИЙ: Щоб люди з особливими потребами зберігали бадьорість духа, завжди пам'ятаючи, що Господь Бог їх не покидає ніколи.

Ще зовсім в недалекому минулому суспільство було переконане, що найголовнішим у житті

є виключно успіх. Сьогоднішні споживацькі настрої ще дуже потужно впливають на саме таке переконання людей. Тому вони не визнають і не бажають розуміти проблем тих людей, для яких недосяжні звичайні речі — раніше їх називали інвалідами, що в перекладі дослівно означає «безвартісні», «несправжні», сьогодні ми дедалі частіше використовуємо термін «особи з особливими потребами». Таких людей наше суспільство цурається і боїться, часто батьки соромляться своєї хворої на церебральний параліч чи іншу хворобу дитини. Таке ставлення оточуючих пригнічує і самих людей з особливими потребами. Тому так важливо у молитві підтримати їх, щоб вони відкрили у собі безмежну цінність людської особи, а також всеперемагаючу Божу любов, яка не зважає на їхні вади у розвитку чи здоров'ї, а для усіх дарує вічне життя у Царстві Божому. Тому молімося, щоб люди з особливими потребами завжди про це пам'ятали та плекали дух надії і бадьорості у любові Божій.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ВЕРЕСЕНЬ
СВЯТИЙ АВГУСТИН ГІППОНСЬКИЙ (10 ВЕРЕСНЯ)

Святий АВГУСТИН народився 354 року в Африці. Він був щасливий, бо його матір'ю була свята Моніка, що з великою дбайливістю вчила його релігії, молитви, а передусім сердечної любові до Ісуса. На сімнадцятому році життя виїхав Августин на навчання до Карфагену. Незабаром здобув перше місце в поетичних змаганнях, а відтак став професором красномовства. Все це робив з одною метою: заблистіти між людьми. Прийняв науку маніхейців. Мати Моніка з болем серця сприйняла вістку про гріховне життя сина. Щодня вона плакала і ревно молилася за його навернення, що й сталося у 386 році. Згодом він став священиком, а за деякий час єпископом Гіппонським. Помер 28 серпня 430 року.

■ *Святий АВГУСТИН Гіппонський*

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ

Загальний: Щоб християни, що перебувають в ситуації меншин, мали силу і мужність жити вірою і витривало свідчили про неї.

Місійний: Щоб Всесвітній День Місій став сприятливою нагодою для того, аби розбудити глибшу місійну свідомість у кожній охрещеній особі.

Місцевий: Щоб у суспільстві утверджувався здоровий спосіб життя й не було передумов для звертання людей до шкідливих і згубних звичок: алкоголю, наркотиків та ін.

ПОКРОВИТЕЛІ НА ЖОВТЕНЬ
СВЯТІ МУЧЕНИКИ СЕРГІЙ І ВАКХ (20 ЖОВТНЯ)

ЗАКЛИК ДО МИРУ У СВІТІ ПАПИ ВЕНЕДИКТА XVI В АСИЖІ

В неділю 17-го червня в Асижі, на великій площі Святого Франциска після закінчення урочистої Святої Літургії, Святіший Отець Венедикт XVI звернувся із закликом припинення у світі збройних конфліктів, які породжують насильство, кровопролиття, ненависть та непрощення. У заклику Папа наголосив на тому, що ми відчуваємо духовно присутність всіх тих, які по різних куточках світу несправедливо терплять, плачуть і вмирають від трагічних наслідків війн. Особливо Вселенський Архиєрей згадав про Святу Землю, яку так любив Святий Франциск, а також Ірак, Ліван і весь регіон близько східний. Люди цих країн зазнають на собі вже довший час різноманітні види боротьби, які несуть сліпу руйнівну силу та насаджують тероризм. Народи змучені від насилля і конфліктів, адже протистояння тільки підштовховують до братовбивчої війни і непорозуміння. В своєму заклику Папа також пригадав, що тільки єдиним щирим і відповідальним діалогом, підтриманим Міжнародною Спільнотою, є можливо припинити зло та повернути гідність і мирне життя людям, народам та різним товариствам.

Святіший Отець ВЕНЕДИКТ XVI

Відвідини Асижу Святішим Отцем Венедиктом XVI були присвячені 800-літтю навернення Святого Франциска. Це один із основних заходів, проведених під час так званого «Року навернення», який триває з жовтня 2006 до жовтня 2007 року. Ставлячи за приклад Святого Франциска як наверненої людини, Церква за допомогою різних молитовних заходів, організованих протягом цього року, хоче спонукати нас до роздумів про наше особисте навернення.

Святий Франциск в особливий спосіб втілив у своєму наверненому житті євангельське блаженство миротворців: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться». Свідчення його життя до сьогодні є прикладом для всіх тих, хто дбає про збереження миру, про захист природи, хто прагне діалогу між людьми, між релігіями і культурами. Але важливо підкреслити, що саме через своє навернення, тобто через радикальний вибір Христа, Франциск міг усвідомити і проповідувати ту братню любов, до якої покликані всі люди.

Навернення — це шлях віри, це дозрівання душі до тієї Правди, яка для нас є ріднішою, ніж ми самі. Грецькою мовою слово «навернутися» означає «передумати, змінити свою думку», тобто означає покласти під сумнів свій власний та загальний спосіб життя, означає дозволити Богові перемінити принципи нашого життя, не керуватися більше загальноприйнятими критеріями. Навернена людина немов би починає дивитися на своє життя очима Бога: намагається робити добро, навіть тоді, коли їй це невигідно, не звертає уваги на осуд інших людей, тому що її цікавить, насамперед, якою вона є перед Богом. Але важливо пригадати, що така зміна життя випливає не з дотримування правил, законів і приписів, а, насамперед, з тісної живої злуки з

Христом і, отже, з Богом. Дуже часто люди, які щиро бажають навернутися до Христа, штучно і силоміць намагаються зробити себе добрими. «Навернення» (метаноя) означає якраз протилежне: означає відмовитися від самодостатності, усвідомити і прийняти свою вбогість, прийняти прощення і опіку Бога. Ненавернена людина — це людина, яка є духовно неспокійною і постійно переживає, тому що змушена порівнювати себе і своє життя з іншими: «Я ліпший, чи гірший від інших?». Навернена людина у всьому довіряється любові Бога, власне любов стає критерієм і мірою для всього її життя.

Тут варто пригадати також про соціальний аспект навернення. Безумовно, навернення торкається глибини душі кожної людини, це дуже особистий факт. Навернена людина говорить: «Я відмовляюся від формули «жити як всі», і перед Богом віднаходжу своє власне «я», мою особистість і відповідальність». Але віднайти себе самих ми можемо тільки в стосунках з іншими. Тому наше «Я» знову повинно відкритися на ближнього, у всій його глибині, і таким чином створюється нове «МИ». Це не означає пристосовуватися до інших у всьому, а навпаки, разом з іншими шукати Бога. Саме цей шлях вибрав Святий Франциск з Асижу.

Як могло статися, що молодий вродливий і багатий юнак вибрав дорогу вбогості і терпіння? Перенесімося думкою до Асижу на вісімсот років назад. Одного вечора, це було десь між 1205 і 1206 роком, молодий юнак задумливо проходив по місту. Він думав про своє життя, про свої 25 прожитих років. Чому б йому не бути задоволеним тим, як він прожив? Він все мав, нічого йому не бракувало. Але душа прагнула чогось іншого: прагнула волі, мрії, співу..., а не блідої і ситої забезпеченості. Він прагнув пригод, його приваблювала військова кар'єра... Як кожен з нас, він був спраглий радості. Місцеві свята?.. Та ні, після них Франциск завжди відчував тільки пустку в душі. Справжня радість не приходить від речей банальних і нетривких — це він вже добре знав.

Занурений у своїх думках Франциск намагався знайти свою дорогу в житті. Останнім часом у чутливу і щедру душу юнака запали слова Христа: «Більше щастя давати, ніж брати» (Діяння 20,35). Це були перші кроки на шляху до навернення Франциска, вони повільно готували його до кардинальної переміни. Цю переміну спричинило декілька подій в його житті. Одна з таких подій відбулася під час молитви Франциска перед Розп'яттям у церковці Св. Дам'яна. Ось як розповідав про цю подію один із братів: «Франциск в той часу вже був не таким, як раніше... Його душа прагнула зустрічі з Кимось, Кого він ще не знав... Одного разу він проходив біля зруйнованої і всіма забутої церкви, це була церква Св. Дам'яна. Франциск відчув велике бажання зайти і помолитися. Він заходить до храму і падає навколішки перед Розп'яттям. В один момент Франциск відчуває в собі велику зміну: не тільки в душі, але й у тілі — це був вплив Божественної Ласки. І що стається в цей момент? — Христос, зображений на Розп'ятті, починає рухати губами і промовляє до нього: «Франциску, іди і відбудуй мій дім. Бачиш, він весь зруйнований».

Слухаючись слів Розп'ятого Христа, Франциск відразу починає в буквальному значенні відбудовувати церковцю Св. Дам'яна та інші церкви. Але чи Христос говорив тільки про таку — про матеріальну відбудову храму? Перед Франциском стояло набагато більше завдання: духовно відбудувати, тобто відновити життя Церкви. Але цього Франциск ще не усвідомлював: в той час слова Христа були для нього насамперед закликом до цілковитого навернення. Саме це навернення привело до того, що Франциск перейнявся переживаннями і турботою Христа про свою Церкву.

Першим даром, який отримує Франциск під час молитви перед Розп'яттям, була цілковита переміна. Отже, перед тим, як отримати покликання відбудовувати храм і відбудовувати людей, зустріч з Христом стала для Франциска особливою Ласкою, яка відбудувала, тобто перемінила його самого. З того часу його душа постійно була перейнята співчуттям до Розп'ятого Христа.

Департамент інформації УГКЦ

МИЛОСЕРДЯ СПАЛЮЄ ГРІХ У ПОЛУМ'Ї ЛЮБОВІ

ПРОПОВІДЬ СВЯТІШОГО ОТЦЯ ПІД ЧАС БОЖЕСТВЕННОЇ ЛІТУРГІЇ В АСИЖІ 17 ЧЕРВНЯ 2007 РОКУ

Дорогі браття і сестри!

Що говорить нам сьогодні Господь, в той час, коли ми звершуємо Євхаристію у вражаючій атмосфері цієї площі, свідка восьми століть святості, почитання, мистецтва та культури, пов'язаних з ім'ям Франциска Асизького? Сьогодні все тут говорить про навернення... Разом з тим вітаю всю Церкву Асижа-Ночерра Умбри-Гвальдо Тадіно, а також пастирів Церкви Умбри. Я вдячний кардиналу Атилліо Нікору, моєму Легату для двох папських Базилік цього міста. З любов'ю вітаю синів Франциска, які тут присутні разом зі своїми генеральними настоятелями різних Чинів. Я висловлюю сердечне шанування голові Ради міністрів і всім представникам цивільної влади, які виявили бажання вшанувати нас своєю присутністю.

■ *...нести Христа усім народам*

Говорити про навернення — це значить дійти до серця християнського послання й одночасно — до кореня людського існування. Щойно проголошене Слово Боже просвічує нас, ставлячи перед нами три особи, що навернулися. Перша особа — це Давид. Уривок, який його стосується, взятий із Другої Книги Царів, представляє нам одну із найбільш драматичних бесід Старого Заповіту. В центрі цього діалогу знаходиться гіркий вирок, з допомогою якого Слово Боже, висловлене пророком Натаном, показує істинне обличчя царя, який осягнув вершину своєї політичної кар'єри, але впав дуже низько в моральному житті. Щоби збагнути драматичне напруження цього діалогу, необхідно врахувати історичний та богословський горизонт, на тлі якого він розвивається. Цей горизонт означений історією любові, з якою Бог обирає Ізраїль своїм народом, заключивши з ним заповіт й потурбувавшись про забезпечення його землею та свободою. Давид являється ланкою цієї історії постійної турботи Бога про свій народ. Він обирається у важкий час і ставиться пліч-о-пліч із царем Савлом, щоби стати його наступником. Задум Божий також стосується його потомства, пов'язаного з месіянським проектом, який віднайде у Христі, «сині Давидовім», своє цілковите здійснення.

Особа Давида постає, таким чином. Символом історичної і водночас релігійної величі. Тим більше контрастує із цим ницість, яку від вчинив, коли, засліплений пристрастю до Вирсавії, дружини одного із своїх найбільш відданих воїнів, взяв її у палац, а тоді холоднокровно наказав убити її чоловіка. Саме це примушує вжахнутися: як обранець

■ *проповідувати Євангеліє по всьому світу...*

Божий може так низько впасти? Людина направду і велична, і мізерна: вона велична, бо носить у собі образ Божий і є об'єктом його любові; вона мізерна, бо може погано використати свою свободу, свій величезний привілей, поставивши себе врешті проти свого Творця. Божий вирок Давидові, який прозвучав із уст Натана, освітлив потаємні закутки сумління, там, де не мають значення армії, влада, суспільна думка, тобто там, де людина залишається сам на сам з Богом. «Ти той чоловік, [що зробив це]»: ось слова, що прибили Давида до його вчинків. Глибоко вражений цими словами, цар переживає щире розкаяння і відкривається милосердю. Таким є шлях навернення.

Сьогодні, поряд з Давидом, нас кличе на цей шлях Франциск. З того, що пишуть біографи про роки його молодості, нічого не спонукає до думки про настільки низьке падіння, яке ставиться за провину древньому царю Ізраїлю. Але сам Франциск у складеному в останні місяці свого життя *заповіті*, дивиться на свої перші двадцять п'ять років як на часи, коли він «перебував у гріхах». Крім окремих проявів, гріхом було те, як він сприймав і проводив життя, повністю зосереджене на собі, осягаючи марні мрії про земну славу. Будучи «королем святкувань» серед молоді Асижа, він проявляв природну благородність душі. Але вона була ще дуже далекою від християнської любові, яка віддає себе беззастережно. Як згадує він сам, зустрічі із прокаженими залишали гіркий осад в його душі, оскільки гріх заважав йому подолати фізичну відразу і визнати в них таких самих братів, гідних любові. Навернення привело його до сповнення милосердя і в той же час подарувало милосердя йому самому. Служити прокаженим, цілуючи їх, було не тільки жестом чоловіколюбства, так би мовити, «соціальним» навернення, але істинно релігійним досвідом, пережитим у покорі Божій любові і благодаті: «Господь, — каже він, — привів мене до них». Ця гіркота перемінилась в «ніжність душі і тіла». Так, дорогі браття і сестри, перетворитися в любов означає пройти через гіркоту до «ніжності», від печалі до правдивої радості. Людина воістину є сама собою і повністю самореалізується тією мірою, наскільки вона живе з Богом і Богом, пізнаючи Його і люблячи в братії.

В уривку з *Послання до Галатів* проявляється інший аспект шляху навернення. Пояснює нам його ще один великий навернений, апостол Павло. Контекстом його слів є суперечка, в яку виявилась втягнутою первісна община: багато християн, які прийшли в неї з юдейства, пов'язували спасіння із виконанням діл древнього Закону, вчиняючи так марною новизну Христа і вселенськість його послання. Павло підноситься як свідок і проповідник благодаті. На дорозі в Дамаск сяючий образ і сильний голос Христа вирвали в нього нестримну жагу переслідувача християн і запалили в ньому нову жагу Розп'ятого, який примирив ближніх і віддалених на Своєму Хресті (пор. Еф 2,11-22). Павло розумів, що весь закон сповнений у Христі, і хто приймає Христа, той з'єднується із Христом і сповняє закон. Нести Христа усім народам, а із Христом — єдиного Бога — стало його місією. Христос — це «наш мир, який вчинив з двох одне і зруйнував перепону,

що стояла посередині» (Еф 2,14). Його глибоко особисте ісповідання любові одночасно виражає також загальну суть християнського життя: «А що я живу нині у тілі, то живу вірою в Сина Божого, який полюбив мене і видав себе за мене» (Гал 2,20). І як ще можна відповісти на цю любов, якщо не обняти розп'ятого Христа і не жити Його життям? «Я співрозп'ятий із Христом, і живу вже не я, а живе в мені Христос» (Гал 2,20).

Говорячи про своє співрозп'яття із Христом, святий Павло не тільки вказує на своє нове народження у хрещенні, але на своє життя у служінні Христу. Цей зв'язок із його апостольським життям яскраво проявляється наприкінці *Послання до Галатів*, де він захищає християнську свободу: «Зрештою, нехай ніхто не переслідує мене, бо ношу рани Господа Ісуса на своїм тілі» (6,17). Тут вперше в історії християнства з'являється вислів «рани (стигми) Ісусові». В дискусіях про те, як правильно сприймати Євангеліє і ним жити, вирішальними, врешті, є не аргументи нашого мислення; вирішує реальність життя, спілкування, прожите і пережите з Христом, не тільки в ідеях чи словах, але до глибини існування, залучаючи також і тіло, плоть. Синці, отримані в результаті довгої історії страстей, є свідченням присутності хреста Ісусового у тілі святого Павла, — це його рани-стигми. Його спасає не обрізання: стигми є наслідком його хрещення, вираженням його смерті з Ісусом день за днем, явним знаком того, що він є новим створінням (пор. Гал 6,15). Хоча, вживаючи слово «стигми», Павло натякає на древній звичай випалювання на шкірі раба знака його господаря. Таким чином, раб «носив тавро» як власність господаря і був під його захистом. Знак хреста, який закарбувався в довгий стражданнях на шкірі Павла є предметом його гордості: він надає йому законного статусу істинного раба Ісусового, захищеного любов'ю Господньою.

Дорогі друзі, силою свого свідчення Франциск Асизький сьогодні знову вручає нам всі ці слова Павлові. З того часу, коли образ прокажених, — яких полюбив ради любові до Бога, — допоміг йому якимсь чином збагнути тайну «*kenosi*» (пор. Флп 2,7), приниження Бога у тілі Сина Чоловічого і тоді, з того часу, як голос із Розп'яття в храмі святого Дам'яна вклав йому в серце програму всього його життя: «Піди, Франциску, відбудуй дім мій», його шлях був нічим іншим, як постійним зусиллям ототожнюватися із Христом. Він закохався у Христа. Рани Розп'ятого ранили його серце ще до того, як означити його тіло на горі Верна. Він направду міг сказати разом із Павлом: «Живу вже не я, а живе в мені Христос».

І ми досягли євангельського серця сьогоднішнього Слова Божого. В уривку Євангелія від Луки, який щойно прозвучав, сам Ісус пояснює нам силу істинного навернення, показуючи як зразок грішницю, яка відкупила свої гріхи любов'ю. Треба визнати, що вона насмілилась занадто багато. Те, що вона постала перед Ісусом, омиваючи його ноги й обтираючи їх волоссям, цілуючи їх та намазуючи миром, було обурливим фактом для того, хто дивився на людей її становища безжальними очима судді. І, навпаки, глибоко вражає ніжність, з якою Ісус

■ *...єднання всіх народів у Святому Причасті*

ставиться до цієї жінки, яку багато людей використовують і її засуджують. Нарешті, вона віднайшла — в Ісусі — чистий погляд і серце, здатне любити, не вимагаючи натомість нічого. У погляді і серці Ісуса вона отримує одкровення Бога-Любові!

Щоб уникнути непорозумінь, варто зазначити, що милосердя Ісуса виявляє себе не в тому, що відсуває моральний закон на другий план. Для Ісуса добро — це добро, зло — це зло. Милосердя не змінює головних рис гріха, а спалює його в полум'ї любові. Ця очищаюча і зцілююча дія осягається при умові, якщо в людині є здатність відповідати любові, яка передбачає визнання Закону Божого, щире покаяння, намір розпочати нове життя. Євангельській грішниці прощено багато, тому що вона багато полюбила. В Ісусі Бог дарує нам любов і просить у нас любові.

Чим же стало, дорогі мої брати і сестри, життя наверненого Франциска, якщо не величезним актом любові? Про це говорять його полум'яні молитви, сповнені споглядання і похвали, його ніжне обіймання божественного Дитятка у Греччо, його споглядання страстей на Верне, його «жити згідно з Євангелієм», його обрання убожества і шукання Христа в образі вбогих.

Таким є його навернення у Христа, аж до бажання «переобразитися» в Нього, ставши Його повним образом, яке пояснює те його типове життя, в силу якого він є для нас настільки актуальним також щодо великих тем нашого часу, таких, як пошук миру, охорона природи, розвиток діалогу між усіма людьми. Франциск є справжнім учителем у цих речах. Але він є таким, виходячи із Христа. Насправді, саме Христос є нашим миром (пор. Еф 2,14). Саме Христос є першопочатком космосу, в ньому все сотворено (пор Ів 1,3). Саме Христос є божественною істиною, вічним «Logos», в якому кожний «*dia-logos*» в часі віднаходить свою вищу основу. Франциск глибоко втілює цю схристологічну істину, яка лежить біля витоків людського буття, космосу, історії.

В нинішньому контексті я не можу не згадати про мого святої пам'яті попередника Івана Павла II, який забажав зібрати тут у 1986 році представників християнських конфесій і різноманітних релігій світу на молитовну зустріч за мир. Це була пророча інституція і момент благодаті, як я підкреслив кілька місяців тому у своєму листі єпископу цього міста з нагоди двадцятої річниці цієї події. Вибір Асижу для цієї зустрічі був підказаний саме свідченням Франциска як чоловіка миру, на якого багато людей дивилося із симпатією навіть з позицій інших культур та релігій. Разом з тим світло Вбогого на цю ініціативу було гарантією християнської правдивості, тому що його життя і послання настільки видимим чином опираються на вибір Христа, що необхідно апріорі відкинути будь-яку спробу релігійної байдужості, яка не має нічого спільного із справжнім міжрелігійним діалогом. «Дух Асижу», який від цієї події продовжує поширюватися у світі, протистоїть духу насильства, зловживанням релігією як приводу для насильства. Асиж промовляє до нас, що вірність власним релігійним переконанням, вірність насамперед розп'ятому і воскреслому Христу виявляється не в насильстві і нетерпимості, але у щирій повазі до іншого, в діалогу, у сповіщенні, яке закликає до свободи і розуму, у прагненні до миру і примирення. Це не було б ані євангельським, ані францисканським підходом, якби не вдалося поєднати гостинність, діалог і повагу до всіх із твердим переконанням віри, яку нарівні із Асизьким Святим зобов'язаний плекати кожний християнин, сповіщаючи Христа як шлях, істину і життя людини (пор. Ів 14,6), єдиного Спасителя світу.

ЧАСОПИС — ПИСАНЕ ГОСПОДНЄ СЛОВО

ПРОПОВІДЬ АРХИЄПИСКОПА ЛЬВІВСЬКОГО ІГОРЯ ВОЗЬНЯКА, ЧНІ В ЦЕРКВІ СВЯТОГО АНДРІЯ У ЛЬВОВІ ПІД ЧАС СВЯТКУВАННЯ 110-ЛІТТЯ ЧАСОПИСУ «МІСІОНАР» 1 ТРАВНЯ 2007 РОКУ

Преосвященніші владики, преподобні і всечесні отці, преподобні брати та сестри, достойні вірники нашої Церкви!

Наші сьогоднішні моління, які ми чинимо, посвячені зокрема сто десятій річниці видання першого числа часопису «Місіонар», засновниками якого були слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький та о. Платонід Філяс, обидва Чину святого Василія Великого. Звичайно, це солідний період часу, що пов'язаний із п'ятьма-шістьма поколіннями людей. Багато осіб нашої Церкви користали із даного видання і користають по сьогоднішній день.

† Ігор ВОЗЬНЯК, ЧНІ в церкві св. Андрія

Пам'ятаймо, що певний час із вказаних років видавництво було неможливе, перешкодило йому загнання нашої Церкви у глибоке підпілля, а багатьох ченців і представників Церкви у в'язницю. Мовчав і часопис. Але не мовчали ті, які про нього пам'ятали, тому що були живими свідками та його відважними речниками, проголошуючи сміливо Слово Боже. Мабуть, засновники цього писання не даремно вибрали дату 1 травня. Здогадуємося, що це письмо віддали під опіку Матері Божої, бо цей місяць присвячений особливому возвеличенню Пресвятої Богородиці, в якому співаємо молебні й акафісти, посвячені на Її честь. Тепер ми читаємо також про події минулих років, в котрих мовчав часопис, і вважаю, що його статті з великою повагою повинні описувати і ставитися до героїв нашої Церкви: ченців-отців, священиків, преподобних братів і сестер, а також і мирян, які були вірними Богу і нашій Церкві. Статті ж сьогодення повинні буди духовно глибоко насиченими та обдуманими, а також по-богословськи та морально високими, розповідати і про минулий, і про сучасний розвиток Церкви, щоб наздогнати час, протягом якого часопис не міг виходити та бути доступним охочим читачам.

Що таке часопис? Писане слово. А коли ми говоримо про християнський часопис, тоді потрібно пам'ятати, що він повинен стати писаним Господнім Словом, зверненим до нас, людей. Таке слово, що з'являється на сторінках християнського часопису, має бути завжди виваженим та доносити правду читачам. Слова мають стати повчальними і дорогими кожному читачеві, тому що у них міститься правда духовної чи іншої науки. В цьому «Місіонарі» особливу увагу потрібно звертати на добре християнське виховання старшого і молодшого покоління. Статті здебільшого повинні бути простими і легко зрозумілими кожному читачеві.

Коли юдейського царя відвідали вавилонські

посли, той радо показав свої скарбниці. У них — срібло та золото, і пахощі, і дорога мазь, і зброярську комору, та й усе, що було у скарбницях. Але пророк Ісая після цього не завагався сказати правду цареві: «Слухай же слово Господа сил: оце надійдуть дні, коли все, що в твоїх палатах та що зібрали батьки твої, буде забране у Вавилон. Заберуть і твоїх синів і вони стануть скопцями у палаці царя вавилонського» (Іс 39,5-9). Пророк не побоявся сказати цареві прикру правду, хоч йому за це могла грозити небезпека покарання, або й смерть. У Святому Писанні знаходимо багато текстів, де йдеться про силу слова. «Розумний, коли почує мудре слово, то похвалить його і додасть до нього. Коли ж розбещений почує, то його не вподобає і кине його геть позаду себе» (Сир 21,15). Люди по-різному приймають викладене слово, але відповідальні за пояснення та написання слів не повинні догоджати людям, а писати правду, в котрій, зокрема, повинні міститися слова освячення та спасіння душі. Слова пишуться не для того, щоб гарно ними висловлюватися, чи пишатися гарно укладеними реченнями, але вони мають стати дорогою доброго побожного життя. Коли такого забракне, важко говорити про користь писаного слова.

Господь колись давав різні приписи Ізраїльському народові: усьому простолюддю, начальникам і царям. Зокрема, знаходимо приписи особам, які посядуть царський трон: «А коли сяде на царському престолі, то нехай зробить собі відпис цього закону згідно з книгою, що у священиків левітів, і нехай його тримає в себе та читає його, поки життя його на світі, щоб учився боятися Господа, щоб додержував усіх слів цього Закону» (Втор 17, 18-19). Над збереженням Закону потрібно було потрудитися, зробити його відпис для себе, читати в усі дні і навчатися боятися Бога. Не просто читати і знати писані слова, але керуватися ними, щоб жити згідно установ Всевишнього. Коли пророк Варух написав слова Господні, так звернувся до свого народу: «Читайте оцю книгу, що ми вам посилаємо» (Вар 1,14). У багатьох місцях Нового Заповіту знаходимо слова Ісуса Христа, який звертається до слухачів: «То хіба ви не читали Слова Божого?» (Мт 12,5). Отже, ми повинні насамперед читати Святе Писання, також писані Божі слова, що знаходимо в різних авторів та в різних добрих часописах. Заповідь церковна забороняє читати погані видання та погані статті. Не копаймося в непотрібних книгах, де, перечитуючи цілі томи, знаходимо дрібку доброї та гідної науки для християнського життя, бо можемо з добрих святих книг черпати, немов з копалень, повчання для освячення свого життя та пізнавати дорогу спасіння.

Бажаю з великою пошаною згадати усіх тих, що відійшли до вічності, але, не покладаючи рук, трудилися і дбали про цей часопис, щоби приносив користь нашій Церкві та народу. Висловлюю подяку всім священикам, ченцям, черницям та мирянам, які працювали і зараз трудяться у даному видавництві, що відновилося в часи незалежності України. Хай Господь усіх благословить. Дякую отцю Корнилієві Яремаку за запрошення, щоб сьогодні молитися разом з усіма вами за упокій тих, хто відійшов до вічності, і за тих, хто плідно трудиться та вболіває над добрим виданням часопису «Місіонар». Дбайте, преподобний отче, за друкування тільки добрих статей, найкращих статей. Хай ласкавий Господь посилає вам гідних духовних письменників та працівників, щоб популярність часопису ставала дедалі більшою й охоплювала дедалі більше число читачів. Бажаю доброго розповсюдження часопису «Місіонар», щоб знаходив місце у наших оселях та радо був читаний. Хай Господь благословить вас, отче редакторе, та всіх, і дає натхнення до їхньої доброї праці.

«МІСІОНАР» РОЗПАЛЮЄ ПОЛУМ'Я ЛЮБОВІ ДО БОГА

**БОЖОЮ МИЛІСТЮ І БЛАГОСЛОВЕННЯМ
СВЯТОГО АПОСТОЛЬСЬКОГО РИМСЬКОГО ПРЕСТОЛУ
ПРАВЛЯЧИЙ ЄПИСКОП БУЧАЦЬКОЇ ЄПАРХІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ**

Возлюбленим у Христі Високопреподобному ієромонаху Корнилію Яремаку, ЧСВВ
та редакційній колегії часопису «МІСІОНАР»

МИР У ГОСПОДІ І НАШЕ АРХИЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Цією грамотою висловлюємо наші щирі вітання Всім Вам з нагоди 110-річчя часопису «МІСІОНАР». Нехай сьогоднішнє торжество нагадає Вам ту славну історію часопису «Місіонар», який приносив Слово Боже в кожну християнську українську родину. Своїм друкованим словом та повчаючими науками «Місіонар» утверджував віру, скріпляв надію, розпалював полум'я любові до Бога, нашої Церкви і України та поширював набожність до Пресвятого Серця Нашого Спасителя.

В часи підпілля часопис був мовчазним проповідником Божого Слова на спустошеній тоталітарно-комуністичним режимом ниві українського національного і релігійного життя і як безцінний скарб зберігався і передавався з рук в руки серед Божого Народу.

Висловлюємо наше визнання і подяку Всім тим, хто своїми особистими великими зусиллями і стараннями вже на світанку свободи нашої Церкви і Народу змогли відновити і розширити могутній засів зерен Божого слова через часопис «Місіонар» для продовження виховання нашого народу в дусі патріотизму і любові до Бога, Церкви і України. Нехай Всемилостивий Господь обдарує всіх Вас своєю благодаттю та кріпить Ваші сили на дальше ревне служіння на славу Божу, УГКЦ і Українському Народу, а Покров Пресвятої Богородиці нехай оберігає всіх Вас у всі дні Вашого життя. З цієї урочистої нагоди уділяю Вам своє Архиєрейське благословення на многії й благії літа!

† Владика ІРИНЕЙ, ЧСВВ
Правлячий Єпископ Бучацької єпархії УГКЦ

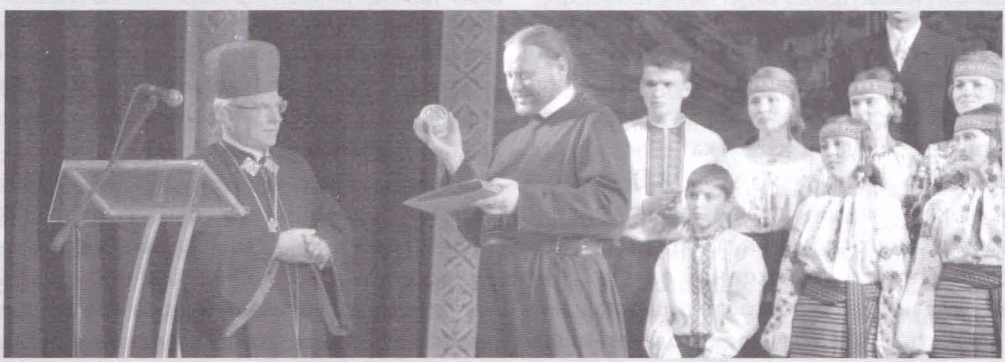

■ *Владика ІРИНЕЙ Білик, ЧСВВ висловлює подяку та привітання о. Корнилію ЯРЕМАКУ, ЧСВВ за працю над часописом*

ВАТИКАН ОПУБЛІКУВАВ 10 ЗАПОВІДЕЙ ДЛЯ ВОДІЇВ

Ватикан опублікував 10 заповідей для водіїв. Ці заповіді закликають водіїв не сідати за кермо пяним, допомагати оточуючим і завжди зберігати розсудливість і порядність — це, на думку Ватикану, допоможе автомобілістам впоратися з будь-якою непередбаченою ситуацією.

Як повідомляє лента.ру з посиланням на Associated Press, повний список заповідей виглядає так:

1. Ви не повинні вбивати / Не убий.

2. Дорога повинна об'єднувати людей, а не заподіювати їм смертельну шкоду.

3. Ввічливість, порядність і розсудливість — те, що допоможе вам впоратися з непередбаченими ситуаціями.

4. Будьте чуйні, допомагайте своїм близьким, коли вони потребують цього. Особливо, якщо це постраждалі в аваріях.

5. Автомобіль не повинен бути засобом показати свою силу і могутність, або бути приводом для гріха.

6. Водії будь-якого віку не повинні сідати за кермо, якщо цього не дозволяє їхній стан. Переконати їх в цьому допоможе доброзичливість.

7. Допомагайте близьким постраждалих в аваріях.

8. Водіям, винним в аваріях, і постраждалим слід зустрічатися, коли вони зможуть це зробити, просити вибачення і прощати.

9. Захищайте на дорозі тих, хто потребує цього.

10. Пам'ятайте, що ви несете відповідальність за інших.

ОСВЯЧЕННЯ НОВОГО ХРАМУ У ХЕРСОНІ

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
Крехів

Надзвичайно важлива подія у житті греко-католицької церковної громади м. Херсона сталася у неділю 3 червня: відбулося посвячення дерев'яної церкви Кирила і Методія на території місцевого монастиря отців Василіян.

Спорудження нового храму — це завжди подія великого значення. Це закінчення певного етапу становлення церковної громади і початок нового періоду її життя та діяльності.

Багато років довелося чекати цього свята: ще у 1993 році о. Ісидор Гончар, ЧСВВ, перший греко-католицький душпастир у Херсоні, отримав благословення тодішнього Глави нашої Церкви, блаженної пам'яті Кир Мирослава Любачівського на парафіяльну діяльність. Через три роки блаженніший Любомир Гузар, у той час екзарх Києво-Вишгородський, дав свою згоду на заснування монастиря.

Початки були непрості, але міська влада поставилася з розумінням: виділила земельну ділянку для майбутнього монастиря св. Василія, було зареєстровано статут, збудовано невеликий будиночок, в одній частині якого розташувалися житлові приміщення, а друга частина служила більше десяти років невеликою церквою.

І ось новий дерев'яний храм — незвична для херсонської забудови споруда, яка відразу пробудила зацікавлення мешканців мікрорайону. Ця церква була збудована майстрами з Гуцульщини на замовлення та коштами Місійного товариства святих Кирила і Методія і була спочатку призначена для

встановлення в Росії, проте так і не вдалося зреалізувати цей задум. Церква кілька років стояла у с. Крилос, будучи місцем молитви численних паломників, а минулого року було досягнуто домовленості про встановлення її на території Херсонського василіянського монастиря. Її було розібрано і перевезено до місця призначення, а тут уже змонтовано на новому фундаменті силами отців Василіян та місцевої парафіяльної громади.

Освячення новозбудованого храму здійснив екзарх Одесько-Кримський Василь Івасюк у присутності численного духовенства й вірних. Перед тим об 11 годині відслужено утреню, яку співали брати-новики з Крехівського василіянського монастиря на Львівщині. О 12 годині священики та церковна громада зустріли владику Кир Василія, якому настоятель о. Доротей Стиранець, ЧСВВ, подав при вітанні хрест та ключі від нової церкви. Довершивши чин освячення церкви, владика у співслужінні численних священиків відслужив у новоосвяченому храмі Святу Літургію, на якій були присутні також представники інших церковних громад міста Херсона і священики інших християнських конфесій. У своєму слові владика Василь підкреслив значення події освячення храму для церковної громади, звернув увагу на зміст християнського богослужіння, яке є участю в молитві та жертві Сина Божого, Господа Ісуса Христа, а також заохотив учасників будувати і прикрашувати добрими ділами храми власних душ. Співав Святу Літургію хор церкви святого Онуфрія зі Львова, який прибув на торжество разом зі своїми наставниками — отцями Василіянами Дам'яном Кастраном та Григорієм Бардаком. Були присутні також представники Місійного товариства святих Кирила і Методія.

■ *новозбудована церква у Херсоні*

На закінчення Святої Літургії владика Василь Івасюк вручив грамоти отцю-настоятелю Доротею Стиранцю та брату Августину Векляку за їхні старання у спорудженні храму. Присутні гості та представники інших церковних громад висловили свої побажання з нагоди цієї урочистої події отцям-душпастирям та греко-католицькій громаді міста.

Хочеться подякувати всім, хто брав участь у побудові, перевезенні та встановленні цього храму чи будь-яким чином допоміг херсонській громаді: присутністю, молитвою, пожертвою. Якщо на Західній Україні, де церковне життя відродилося і нормально діють церковні структури, нерідко відчуваємо не одну потребу, то наскільки їх більше в тих місцевостях, де наша Церква тільки почала відроджуватись, де вірні довгі десятиліття були позбавлені духовної опіки! Намагаймося всіляко сприяти розвиткові церковного життя на Сході нашої держави. Один з багатьох способів складати свої пожертви на так званий Василіянський фонд допомоги, зібрані кошти з якого розподіляються для допомоги василіянським монастирям та парафіям на Східній Україні.

Уже наступного дня в новоосвяченому храмі відбулося двоє хрестин, а скільки їх ще буде на землі, де хотіли вирвати святе із людських сердець, та не змогли...

Нехай Боже благословення завжди буде на місці новоспорудженого храму.

НОВИНИ

НОВОІЄРЕЙ В УКРАЇНСЬКІЙ ПРОВІНЦІЇ ОО. ВАСИЛІЯН

■ *нововисвячений отець Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ*

В неділю 27 травня 2007 року Божого в празник Зіслання Святого Духа під час Божественної Літургії в монастирському храмі Чесного Хреста Господнього в Бучачі Тернопільської області преосвященний кир Іриней Білик, ЧСВВ, правлячий Єпископ Бучацької Єпархії, уділив священичі свячення диякону Йосафату Андрію Хаймику, ЧСВВ. Отець Йосафат народився 13 грудня 1980 року в с. Раків-Ліс, Камінь-Каширського району, Волинської області. До Чину святого Василія Великого вступив 1 серпня 1998 року. Цього року закінчив повний курс філософсько-богословських студій у Василіянському Студійному домі в Перемишлі у Польщі. Бажаємо нововисвяченому отцю Йосафату щедрих Божих ласк у його священичому служінні.

СЕСТРИ ЧИНУ СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО ЗУСТРІНУТЬСЯ У РИМІ

Сестри Чину Св. Василія Великого 9-23 липня цього року проведуть дев'яту Генеральну Капітулу в Римі. До Вічного Міста вони подорожуватимуть майже з кожного куточка світу, прибуваючи з Європи, Австралії, Північної і Південної Америки. Такі зустрічі відбуваються кожні 6 років, у часі яких переглядаються досягнення Сестер та стан Чину.

Для кращого приготування до цієї події була створена Спеціальна Комісія Сестер, яка співпрацювала з с. Альфонсою Данович, Генеральною Архимандринею і її Дорадницями. Комісію очолила с. Сузан Сіско (Юніонтавн, США). Інші члени Комісії: с. Йоанна Сослер (Філядельфія, США), с. Марія Ігнат (Румунія), с. Норма Розніцкі (Аргентина), с. Наукрація Завацка (Словаччина) і с. Маркелла Венгер (Україна). Підготовчі сесії проводились у Римі, США (Юніонтавн) та в Румунії.

Представниками Провінції Пресвятої Трійці з України на Генеральну Капітлу будуть с. Йосафата Бубняк, Друга Генеральна Дорадниця, с. Маргарета Гутник, Протоігуменя та дев'ять сестер-делегаток. Залучені до праці Капітули й інші сестри як секретарки й помічниці.

На дев'ятій Генеральній Капітулі розглядатимуться поточні справи і бачення майбутнього, що включатиме вираження монашого життя, життя в східній духовності та поєднання духа, цінностей і традиції св. Василія в такому швидкозмінному і нестабільному світі. Сестри-делегатки також виберуть Генеральну Архимандриню і чотири Сестри Дорадниці для служіння на наступні 6 років.

■ *Сестри Чину Святого Василія Великого*

Капітула є важливим моментом як в житті спільноти, так і в житті Церкви. Тому, щиро просимо всіх молитовно приєднатись до сестер Василіянок у дні проведення Капітули,

випрошуючи у Господа Його Святого благословення і дарів Святого Духа для учасників Капітули.

ПРОВІНЦІЙНА КАПІТУЛА ОО. ВАСИЛІЯН В УКРАЇНІ

виборча Провінційна капітула Чину Святого Василія Великого

За благословенням Всесвітлішого отця Протоархимандрита Василія Ковбича, ЧСВВ та за згодою Конгрегації для Східних Церков у Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні Василіянського Чину святого Йосафата від 16 до 20 липня 2007 року Божого відбудеться звичайна виборча Провінційна капітула. Капітула проходитиме у монастирі св. Йосифа у Брюховичах і її головним завданням будуть вибори нового протоігумена провінції та провінційної управи, провінційних радників, а також призначення економа та секретаря.

Управа Василіянського Чину сердечно просить всіх ченців Провінції, а також парафіян і мирян молитися в наміренні за щедре Боже благословення й обрання добрих та вмілих провідників для Василіянського Чину в Україні.

ГЛАВА УГКЦ ПРИВІТАВ ІЗ ЮВІЛЕЯМИ ВЛАДИКУ СОФРОНА

3 червня 2007 року Блаженніший Любомир, Глава Української Греко-Католицької Церкви завітав до Івано-Франківська, щоб особисто привітати з 65-літтям ієрейських свячень та 90-літтям з дня народження ісповідника віри, преосвященного владику Софрона Дмитерка, єпископа-емерита Івано-Франківської єпархії УГКЦ. Глава УГКЦ побажав Владиці Софрону рясних Божих ласк, щоб ще довго міг свідчити про любов Божу у цьому часі. «Ви дочекалися до того часу, про який проповідували в часи підпілля. Ваша Божа наука сповна реалізувалася, тепер маємо вільну Церкву, Україну, вільний її народ», — сказав Блаженніший Любомир. Сповнений радості владика Софрон подякував за привітання. «Великі перспективи має наша Церква і Україна, але найголовніше, щоб у час труднощів, в час хмарних днів, ми відновили братню любов між християнами і цим сповнили Божу Заповідь любові.» — сказав він.

НОВИЙ АРХИЄРЕЙ УГКЦ У КАНАДІ

о. Кенет НОВАКІВСЬКИЙ

1 червня 2007 року у Ватикані повідомлено про те, що Святіший Отець Венедикт XVI поблагословив рішення Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви, згідно з якими прийнято зречення з уряду владики Северіяна Якимишина, ЧСВВ, єпарха Нью-Вестмінстерського (Канада) та призначено о. Кенета Новаківського, ректора Української католицької семінарії Святого Духа в Оттаві, єпархом Нью-Вестмінстерським.

Отець Кенет Новаківський народився 16 травня 1958 року в Північному Бетелфорді, що в канадському штаті Саскатчеван. Походить із родини канадських українців. Початкову освіту, у тому числі гімназіальну, здобув у Північному Бетелфорді. З 1977 до

1980 років навчався у Ґрент-Мек'ювен та був відповідальний за громадські зв'язками та управління в різних установах. У 1980-1982 роках відбував духовну формацію в отців Редемптористів у Торонто та навчався на філософсько-богословському відділенні Коледжу св. Михаїла (Університет Торонто), де в 1984 році здобув ступінь бакалавра.

З 1986 до 1990 року навчався в семінарії св. Йосафата в Римі, де отримав бакалаврат із богослов'я в «Анджелікумі». В 1989 році рукоположений на священика в Саскатуні владикою Василем Філевичем.

Студіював канонічне право в Східному інституті в Римі. З 1989 до 2001 року працював завідувачем канцелярії та директором Еміграційного бюро при Верховному Архиєпископстві в Римі; віце-канцлером Львівської архиєпархії та відповідальним за курію; віце-ректором семінарії Святого Духа у Львові; представником Верховного Архиєпископа при адміністрації лікарні ім. Митрополита Андрея Шептицького у Львові; президентом «Карітасу України»; директором бюро харитативних та соціальних програм Львівської архиєпархії; головою прес-служби Католицьких Церков в Україні з підготовки візиту Святішого Отця Івана Павла II в Україну. З листопада 2001 року ректор Української католицької семінарії Святого Духа в Оттаві; у 2002 акредитований зв'язковим прес-бюро Ватикану для світового з'їзду молоді в Торонто та речник прес-бюро УГКЦ в Канаді; з 2003 владика став консультором Єпископської Конференції Канади у справах катехизації дорослих.

У БРАЗИЛІЇ ПРИЗНАЧЕНО АРХИЄРЕЯ УГКЦ

20 червня 2007 року у Ватикані повідомлено, що Святіший Отець Венедикт XVI поблагословив рішення Синоду Єпископів УГКЦ про призначення о. Даниїла Козлинського, душпастиря Куритибської єпархії у Бразилії, єпископом-помічником Куритибської єпархії. Владика Даниїл Козлинський народився 16 лютого 1952 року в колонії Алто Параізо, Бом Сусессо, Парана. Хрещення, Миропомазання, першу Сповідь і св. Причастя прийняв у церкві Покрови в Параізо. У 1965 році вступив до Малої єпархіальної семінарії св. священномученика Йосафата у Маллет, Парана. У 1966 році перейшов до римо-католицької семінарії св. Йосифа у Понта Ґроссі. Тут закінчив гімназійне навчання і частину класичного ліцею, а завершив студії в Духовній семінарії отців Василіян у Куритибі. У 1972 році виїхав до Рима, де завершив курс філософії в університеті Урбаніанум. Після року богословських студій повернувся до Бразилії. У 1977 році завершив теологічне навчання в семінарії отців Кларитіян у Куритибі, здобувши ступінь ліценціату з богослов'я. Дияконські свячення прийняв 21 листопада 1979 року в церкві Пресолодкого Серця Ісусового в Маллет, священичі — 10 лютого 1960 року в церкві Покрови на Алто Параізо, Бом Сусессо, Парана. Його святителем був преосвященний владика Єфрем Кривий. У 1980 році владика Даниїл номінований тимчасовим сотрудником кафедральної парафії і наглядачем Великої єпархіальної семінарії св. Йосафата в Куритибі, а 30 серпня стає настоятелем парафії Святого Йосифа Обручника в Дорізоні, Маллет. 1 вересня 1983 року призначений парохом парафії Пресолодкого Серця Ісусового в Маллет і ректором Малої єпархіальної семінарії св. Йосафата у Маллет. У 1986 році стає парохом катедральної парафії Святого Івана Христителя у Куритибі, а 6 січня 1993 року — ректором Великої семінарії св. священномученика Йосафата в Куритибі. Водночас стає головою Єпархіальної катехитичної комісії і членом Єпархіальної пресвітерської ради. Грамотою від 14 лютого 2000 року призначений настоятелем парафії Святого Йосифа Обручника в Кантаґало, Парана. У січні 2004 року виїжджає до Рима і вступає на навчання до університету отців Салезіян, де спеціалізується на факультеті катехитики.

Сьогодні в Бразилії душпастирює три архиєреї УГКЦ: преосвященний владика Володимир Ковбич, ЧСВВ, єпарх Куритибський, преосвященний Владика Мирон Мазур, ЧСВВ, єпископ-помічник Куритибської

єпархії, та Преосвященний Владика Єфрем Кривий, ЧСВВ, емерит. Першим архиєреєм УГКЦ з 1958 року в Бразилії був владика Йосиф Мартинець, з 1978 року — владика Єфрем Кривий. УГКЦ у Бразилії налічує близько 230 організованих громад. Із чоловічих чернечих згромаджень тут присутні тільки отці Василіяни; жіночих згромаджень є п'ять, два з яких засновані в Бразилії. Характерною рисою Церкви в Бразилії є її молодість, адже більшість монахів і монахинь — це молоді люди.

У ЛЬВІВСЬКІЙ ДУХОВНІЙ СЕМІНАРІЇ НОВИЙ РЕКТОР

■ *ректор семінарії отець-доктор Святослав ШЕВЧУК*

9 червня у храмі Львівської Духовної Семінарії Святого Духа відбулася подячна Божественна Літургія з нагоди завершення навчального року, яку очолив високопреосвященніший владика Ігор Возьняк, архиєпископ Львівський, у співслужінні із членами ректорату семінарії та ректором УКУ о. Борисом Гудзяком. У привітальному слові владика Ігор закликав братів-семінаристів завжди бути пильним на дорозі священичого покликання. Бажаючи усім вдалих, благословенних вакацій, архиєрей наголосив, щоб, перебуваючи у спільнотах, виконуючи різні обов'язки, брати-семінаристи завжди були добрим прикладом для інших.

Завершальним акордом навчального року було проголошення декрету, згідно з яким о. д-р. Богдан Прах відкликається з уряду ректора семінарії. Владика подякував о. Богдану за титанічну працю для добра УГКЦ, зазначивши, що «лише історія належним чином зможе оцінити все зроблене отцем-ректором». Наступним декретом, підписаним владикою Ігорем, на посаду ректора Львівської Духовної Семінарії Святого Духа призначено о. д-ра Святослава Шевчука, який до цього часу виконував обов'язки віце-ректора семінарії.

ПАТРІАРШИЙ СОБОР ВИЗНАЧИТЬ СТРАТЕГІЮ РОЗВИТКУ МОЛОДІЖНОГО АПОСТОЛЯТУ В УГКЦ

14-19 серпня 2007 року у Києві відбуватиметься IV сесія Патріаршого собору УГКЦ. Її тема: «Молодь у Церкві третього тисячоліття». У рамках Патріаршого собору 18-19 серпня в Києві буде проведено Зїзд молоді, у якому візьмуть участь щонайменше по 1000 осіб з кожної єпархії УГКЦ в Україні та максимальне число учасників із поселень.

«Патріарший собор — це найвищий дорадчий орган Глави Церкви та Синоду Єпископів. Делегатами собору є єпископи, настоятелі монаших чинів та згромаджень, ректори семінарій та інших навчальних закладів Церкви, представники духовенства й мирян», — розповів в інтерв'ю для радіо «Воскресіння» о. Ростислав Пендюк, секретар IV сесії Патріаршого собору. При цьому о. Ростислав повідомив, що на загал від кожної єпархії та екзархії УГКЦ делегатами собору будуть по 5 осіб. Патріарший собор як дорадчий орган не має якоїсь законодавчої ініціативи, а рекомендує певні рішення на розгляд Глави Церкви та Синоду. Останні, підтвердивши їх, впроваджують ці норми в життя Церкви. За словами о. Ростислава, основні завдання собору — збагнути сучасний стан молоді в Церкві та знайти відповіді на питання, що зробити, щоб цей стан покращився? При цьому важливо почути пропозиції саме від молодих людей. «І нехай пропозицій буде небагато, але важливо, щоб кожна з них була здійснена», — наголосив секретар IV сесії Патріаршого собору УГКЦ.

Інформація: Департамент інформації УГКЦ; RISU; Радіо Ватикану; Медіа центр Духовної семінарії, власна.

ВОНА У РАЮ З МОЄЮ МАМОЮ

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

6 серпня виповнюється два роки з часу передчасної смерті тендітної тілом, але сильної духом жінки — Наталії Джули із Золочева. Знаючи про свою недугу і небезпеку для свого життя, вона не погодилась на аборт, свідомо вибрала власну смерть задля життя дитини. Їй було 22 роки, вона вчинила так, ніби пройшла довге, насичене життя і була насичена життєвою мудрістю. Для свого чоловіка і для всіх нас залишила лист, в якому виявила величезну сміливість.

■ *Наталія ДЖУЛА*

Дізнавшись про цей випадок, п. Лаура Молла, донька Джанни Молли, яку Святіший Отець Іван Павло II проголосив святою саме за таку відвагу — відмову від вбивства власної дитини і жертву своїм життям, — висловила свою підтримку родині Наталі. Нехай цей приклад і лист будуть підтримкою тим, які переживають сьогодні подібні трагедії, а також підбадьоренням для тих батьків і матерів, які цілком здорові, а з невиправданих причин, наприклад матеріальних, бояться народжувати дітей. Молімось за Наталю і за всіх матерів, які пожертвували своїм життям заради своїх дітей.

Мілан, 1 серпня 2006 р.
Шановна пані Галино,

Отець Павло Вишковський розповів мені про відважний вибір вашої доньки, яка за прикладом моєї мами, святої Джанни Беретти Молли, відмовилась від аборту, ризикуючи власним життям.

Річниця смерті пані Наталі, яка виповнюється 6 серпня, можливо, буде для вас причиною відновлення болю, і тому я хочу висловити свою особисту підтримку і близькість з вами, бо сама пережила подібне.

Разом зі всією нашою родиною я завжди була свідома, що у всьому світі, при різних обставинах, інші матері принесли таку саму жертву власного життя, так само, як і інші наречені та матері, досвідчували і досвідчують у подружжі і материнстві цілковиту посвяту, навіть якщо їхні заслуги залишаються часто непізнаними.

Через канонізацію моєї мами Церква бажала вшанувати також і всіх їх, як про це ясно сказав Святіший Отець Іван Павло II у беатифікаційній промові: «*...бажаємо вшанувати всіх відважних матерів, які беззастережно посвячуються своїм родинам, які страждають, приводячи на світ своїх дітей, а опісля готові на будь-які труди і жертви, щоби передати їм все те найкраще, що посідають*».

Можемо мати моральну певність, що пані Наталя є в Раю разом з моєю мамою і звідти, згори, може бути постійно близькою і опікуватися вами більше, ніж вона могла би це чинити на цій землі: я це досвідчила на собі, що біль фізичної розлуки з часом може бути полегшений цією особливою таємничою формою духовної близькості.

Добро, яке вчинили такі особи, як моя мама і ваша дочка, поширюється плідно на наші життя і несе нам покріплення, так само як їхній приклад будує і зміцнює Церкву.

Я дуже бажала б, щоб ці кілька рядків додали вам мужності і сили. Ще раз хочу запевнити мою щиру, сердечну близькість з вами і висловити найщиріші побажання.

Лаура МОЛЛА

ПІСНЯ Є МОГУТНІМ ЗАСОБОМ ПРОПОВІДІ

Розмову провів о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

— Багато хто в Україні, а особливо в середині так званих Традиційних Церков, вважає, ніби сучасна естрадна музика чужа і згубна для побожності, а відтак, не повинна не те що звучати на різних релігійних форумах, її просто необхідно усунути з церковного життя. Чому ви, як священики згуртувалися у тріо та популяризуєте саме сучасні мелодії?

Якщо говорити про сучасну естрадну музику в цілому, то такі побоювання не є безпідставними. Естрада за визначенням — це концертно-видовищні виступи, т.зв. малі форми мистецтва. Отже така пісня проповідує ідею не тільки за допомогою мелодії і тексту, але є і елементи видовища. А у вужчому значенні естрада — це сцена. Щодо сучасної естрадної пісні, яка подається українському, та й не тільки, «споживачеві», то тут справді є великі проблеми з моральністю і духовністю. В шоу-бізнесі існує своя система цінностей, за якими проходить відбір і оцінка пісень та виконавців, які виходять на «велику сцену». Дивлячись музичні телепрограми, складається враження, що той краще співає, на кому менше одягу, або хто зробить «краще» видовище... а якість пісень і виконання бажають бути кращими... Глядач і слухач тут позбавлений вибору, бо споживає те, що подається. А треба не забувати, що пісня є могутнім засобом проповіді ідей і виховання народу, а також засобом самовираження. Отже, якщо власники теле- та радіоканалів, селекціонуючи музику за такими критеріями, проповідують розпусту, вільнодумство, культ «ego», то страшно подумати, що буде з нашими майбутніми поколіннями завтра!.. Так формуються смаки і уподобання слухачів і глядачів. А результат очевидний: на конкурсі Євробачення у 2007 році Україна була представлена особою невідомої статі, яка аж ніяк не може бути виразником нашої культури і духовності! Цю особу вибрали люди, зокрема молоді.

Щодо сучасної релігійної пісні з новітнім музичним оформленням, то вважаю, що вона має не тільки право на існування, але і потребує всілякої підтримки і розвитку. Адже використовуючи цей могутній засіб проповіді, ми маємо можливість занести людям пісню про свого Творця, про матір, про те, що нас болить і радує, і в такий спосіб взаємно зближати людей навколо таких святих ідей.

Тріо «Новий час» в цьому має певний досвід, адже з релігійно-мистецькою програмою «Подай мені руку» ми вже понад 100 разів зустрічалися з християнськими спільнотами різних конфесій, трудовими колективами, студентською молоддю в Україні, Польщі та Італії.

— Якою може бути, чи повинна бути поведінка священика на сцені? Часто чуємо думку, ніби священик належить до окремої категорії обранців, які повинні дотримуватись стисло певних зовнішніх форм у русі, чи в одязі...

■ *тріо священиків «НОВИЙ ЧАС»*

Поведінку священика мають визначати не тільки зовнішні форми чи обмеження, але в першу чергу його внутрішнє духовне життя. Це стосується його поведінки в храмі, на вулиці чи на сцені. Всюди священик має бути скромним і щирим, добрим прикладом для своєї пастви.

— Щодо репертуару. Як він народжується і складається, на що ставиться найбільший наголос?

Ідеї наших пісень і музика здебільшого народжені в самому колективі при співпраці поетки з Радехівщини Стефанії Лепех. Хоч в релігійно-мистецьких програмах послуговуємося і творчими доробками відомих наших письменників: Івана Франка, Ліни Костенко. А найбільший наголос ставимо на стосунках людини з Богом, людини з людиною і ін. У 2005 році ми випустили свій перший музичний альбом під назвою «Подай мені руку», який великим тиражем розійшовся по Україні та за її межами, і який пропонуємо ласкавій увазі всім читачам «Місіонаря». Зараз працюємо над новим альбомом, який, якщо Бог поможе, побачить світ ще цього року, під назвою «Посланець миру».

— Як узгоджується праця і покликання священика-проповідника та творча праця на співочому терені? Наскільки ваша творчість може допомагати у душпастирюванні? Звісно, не стільки у вашому, як цілої УГКЦ...

Кожен з нас є парафіяльним священиком з усіма нелегкими обов'язками душпастиря. Я служу в парафіях сіл Вузлове і Бабичі Радехівського району, отець Мирослав Ковальчук служить в парафії с. Павлів того ж району, а о. Андрій Щепан в парафії села Старий Добротвір Кам'янка-Бузького району.

Творча праця забирає багато сил і часу: репетиції, робота в студіях звукозапису, постійний пошук нових ідей. Це спонукає нас працювати з подвійними зусиллями. На превелике щастя, наші парафіяни розуміють нас і всіляко підтримують.

Недавно я отримав телефонний дзвінок з-за кордону. Телефонувала жінка, яка потрапила в тривалу депресію через скрутні обставини. «Я не бачила виходу зі скрути. Але до моїх рук потрапила касета з вашими піснями, яку переслала мені з України мама. Послухавши їх, я набралась сили, а головне мужності знайти нашу церкву, прийняла Святі Тайни, немовби вдруге народилась на світ, познайомилась ближче з парафіянами, які мені допомогли знайти роботу. Щиро вам дякую! Тепер молюся за успішність вашої праці». Думаю, більше пояснень не треба...

У НЕВОЛІ «ВІЛЬНОГО» КОХАННЯ

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

«... Вкрай не хочеться виглядати жалюгідно...»
(Леся, 24 роки, повія)

Ми живемо, як знаємо, у нелегких, заплутаних часах. В епоху певних протиріч, феєрверків аморальності, гедонізму, матеріалізму, фальшивого погляду на людську дійсність тощо. Часто спостерігаємо за тим, як нездоровий поганський менталітет накидається безпощадно на біблійний... Не раз себе, мабуть, запитуємо в серці: «Коли вже нарешті зупиниться та нестримна лавина розпусти, що зачіпає душі багатьох?» Люди притьмом губляться. Не всі віднаходять у цій круговерті Бога, себе, ближніх.

Хочу застановитися над таким добре всім відомих явищем, соціальним лихом, як проституція, над культом сексу зокрема.

Отож, як голосить Святе Писання, до

надприродного життя, життя у Господі Христі, покликані всі без винятку. Проте людина через власну волю, зловживаючи часто отриманою свободою, заподіює собі, довкіллю, духовну смерть... Найжахливіше, що їй може ще... подобатись перебувати в такому жахному стані, лежати спокійно на брудному пляжі гріха, хоч він призначений не для неї...

Проституція крокує планетою поруч зі СНІДом, «хворобою епохи». Жіноча, чоловіча, навіть дитяча (!!!) — на всі смаки і кольори... Процвітає еротизм, нудизм... Не ховаючись, не боячись невідворотної іноді життєвої катастрофи... А вона очевидна! Богиня кохання Венера продовжує зловтішно дарувати бездумним та легковажним «букети» венеричних хвороб. Оце так дожилися...

Суспільство поділилось: одні непогамовні дошлюбні, позашлюбні статеві стосунки стійко засуджують, адже це поволі призводить до деградації особистості під різним оглядом, і, на загал, наслідки від цього, безперечно, плачевні; інші намагаються якось це толерувати, мовляв, проституція така давня, як і людство, і вона існуватиме завжди, неможливо її повністю викорінити: на цьому світі постійно будуть ті, що люблять цю справу, часами легкий хліб, не шкодуючи безцінного здоров'я душі та тіла, що є головними складовими людини як особи, Божого творіння. А декому майже байдуже: діється те, що діється, можливо щось зміниться, а, можливо, й ні. Побачимо. Час покаже (а що, коли не покаже?). Аби не гірше, ніж є... Як говорять, скільки голів, стільки й умів.

Хтось впевнено стверджує — це відхилення від нормальності, морального кодексу, а дехто сприймає це, як усталену закономірність... Ставлення може бути різним, одначе правда — одна єдина. Повсякчас вона залишається незмінною у своїй суті, незалежно від нас. Навіщо ж мораль робити «подвійною»?..

Святіший Отець Бенедикт XVI, стоячи на сторожі Божої Істини, у своїй першій енцикліці «Deus Caritas est» («Бог є Любов») акцентує увагу на важливих аспектах любові. Християнський Намісник на землі в риторичний спосіб запитує: «Чи дійсно християнство зруйнувало ерос?» Те питання, як дізнаємося, породив вислів Фрідріха Нітше, який колись заявив, що християнство нібито дало еросу випити отрути, від якої він хоч і не помер, але перетворився на ваду...

Папа Бенедикт, занурюючись у минуле, теж не минає увагою і «сакральну» проституцію, яка раніше процвітала в різних храмах. «Таким чином ерос прославлявся як божественна сила, як з'єднання з божественним», — зазначає Вселенський Архиєрей. Підбиваючи підсумки, Папа твердить, що ерос потребує дисципліни та очищення, щоб подарувати людині не лише миттєве задоволення, а справжнє блаженство, до якого людина стремить всім своїм єством. Християнство, за Папою, не противник тілесності. Та не можна ерос зводити тільки до «сексу»...

Так, це правда — людина не є простий інструмент, річ, яку після використання відкидають десь вбік, щоб не заважала. Але чому ж інколи хочеться відокремити тіло від душі? До речі, одна проститутка якось написала, що, хоч вона продає своє тіло, зате ніколи не продасть своєї душі... Не продасть за гроші, але як її занечистить духом блуду! Хіба нещасна себе правдиво любить? Справді, коли в людини «немає» ні душі, ні мозку, тоді вона виставляє своє тіло на показ... Без сорому і страху...

Чи легко зрозуміти оголошення на кшталт: «Продам дорого незайманість...», «Даю тіло в оренду» та інші? Порядна жінка ніколи не вимагатиме в чоловіка (-ів) грошей, а лише уваги та поваги... Тілесне задоволення, гроші часто відвертають від світлих ідеалів. Порядність дорожча за маєтки. «Тіло — це найменше з того, що жінка може дати мужчині» (Ромен Роллан). Справжню любов не купиш за жодні гроші. Вона не продається, не купляється, а лишень безкорисливо дарується іншому. Як підкреслював Девід Лоуренс, секс страшенно

мстить за награні почуття. Він безжальний, пагубний для фальшивої любові. Так що небезпеки очевидні.

Складається чомусь враження, що якщо вже тобі виповнилося 18, то тоді можна сміливо летіти стрімголов у безодню шаленої розпусти-гріха. Замовляти на мобільний еротично-порнографічні картинки, забігати на порнографічні сайти, милуватися плюгавими фільмами тощо. Оце так зрілість, дорослість! Просто бракує слів. Недарма деякі російські розпусні сайти мають дивовижні назви «грех», «черт» тощо. Як це поєднати із людськими цінностями, християнською концепцією? Це теж плоди сексуальної революції, розпусти, зловживання свободою, великим даром Всевишнього. І це тісно пов'язано з проблемою проституції! Не треба тут звинувачувати тільки Америку, Голівуд і т. д. Легко впасти й покотитися вниз... До цього теж спричиняється і сучасна музика: в піснях оспівується свавільна любов, нестриманість, не беручи до уваги наслідки цього «геройства». Чого доброго можуть навчити нас оці слова із відомої пісні: «...я душу дьяволу отдам за ночь с тобой?..» . У деструктивному окультизмі-сатанізмі, між іншим, досі є культова проституція.

Буває, що деякий клієнт замовляє, наприклад, через Інтернет дівчину легкої поведінки, що залишає свою анкету, і потім, після відвідин, там же ділиться з іншими на весь світ позитивними чи негативними роздумами щодо її «роботи», залишає на сайті свої відгуки, ставлячи відповідні бали за послугу... Який жах! На кого тоді схожа така людина? На просту річ без честі, душі? Богу ця обопільна розгнузданість, безперечно, не до вподоби. Яке хибне мислення в розпусників!

■ *розкаяння Марії МАГДАЛИНИ*

Тепер розпусне зло майже не ховається. «Дівчатка» відверто пропонують свої послуги. Дорого, дешево, безплатно... Діляться на своєрідні категорії від елітних до вуличних, хоч значної різниці в тім нема... Картина невтішна.

Причини цього соціального лиха досить різні. Хтось стає на шлях проституції з бідності, хтось з дурості, комусь цікаво, хтось шукає нових відчуттів, екстремального кохання, для декого це хобі... Когось змусили. Також може довести до торгування собою і небажана розлука з коханою особою. Буває, що на такий слизький шлях стають ті, хто не бажає серйозно ані вчитись, ані працювати... Легше інколи заробити за годину, ніч певну суму, коли інші натомість заробляють їх важкою працею кілька днів, тижнів... Але навіщо вдаватися до чи не найаморальнішої «професії», усім ризикувати, бути в жалюгідному стані, коли можна знайти більш безпечну працю, хоч може не відразу і не завжди високооплачувану? Між іншим, колись у древньому Римі були такі собі весталки, тобто жриці богині домашнього вогнища Вести, які давали обіцянку цнотливості, чистоти. Згідно з висловом Альберта Камю, цнотливість повертає світу сенс. Навіть поганський світ, як бачимо, її повністю не цурався.

Одна київська повія, яка залишила в лабіринтах Інтернету номер свого телефону, нескромні фотографії, пропозиції, ствердила спокійно, коли їй сказали, посилаючись на Біблію, що вона перебуває на ненадійному шляхові: «Мені подобається моя «професія», кожному своє. Я маю дві вищих освіти, три власних магазини. Про

Ісуса чула. Духовної допомоги зовсім не потребую, і сумління нічого не закидає...» Проте потім дякувала за прекрасні, як сама мовила, слова... Та «професія», подібно як в інших країнах, у нас ще офіційно нелегалізована... Хоч для біди багато не треба.

Нелегко розмовляти з особами, котрі чорне називають білим, заперечують найочевидніші проблеми. Є теж і сіре... Багато хто дуже пожалкує за те, що легковажно «жартує» з Богом, собою, не бачачи шкоди від контрацепції, абортів, які частенько є плодами вільного кохання без кордонів. Повії бувають різні — виховані, освічені, сердечні і протилежні до вихованості, освіченості, сердечності, як і всі люди. Коли доводилось спілкуватися з дівчатами легкої поведінки про їхню «місію», то радив їм здебільшого як основу особистого щастя, добра: не продавати себе всім, щоб згодом не страждати, а краще віднайти свою половинку і лише їй дарувати сердечне тепло... Бажав бути кращими. Втішатися материнством, діточками... Хтось дякував за теплу пораду, виявляв бажання змінитися і ... змінювався! Дехто обурювався, вважаючи мене, мій спосіб мислення, несучасним, нерозумним... По-різному було.

Можна, будучи нічним чи денним «метеликом», напівсвідомо потрапити будь-коли до «сачка». І потім буде дуже важко скуштувати правдивої свободи. Можна звідти вже ніколи більше не вибратися, не мати можливості дихати повітрям волі, милуватися радо сонечком. Безумовно, «метеликів» неодноразово знищують, навіть після тілесного задоволення з ними. Маніяків, всіляких збоченців теж, ясна річ, не бракує. І вищезгадана порнографія, котру характеризують диявольським ділом, теж до того спричиняється. Прикладів пребагато. Медаль має два боки. Деякі повії стверджують, що рятують від нестримних маніяків, і, якби не вони, число схожих збоченців було б значно більшим...

Як відомо, у Святому Письмі розпусна жінка окреслюється блудницею, адже вона потрапила в блуд, блудить манівцями, а не крокує доброю дорогою. Згадаймо, для, прикладу, Марію Магдалину, яка після довгих блукань прийшла до Ісуса Христа, навернулась, освятилась, ставши прикладом для людей. Знаємо, що колись за подібний спосіб життя жорстоко каменували — за перелюб, гріхи проти 6-ої та 9-ої Господньої заповіді. Спаситель спас її своїм безмежним милосердям, коли вона була спіймана саме у відповідний момент — на перелюбі, хоча і не виправдав її гріха (Пор. Йо. 8. 1-11). Взагалі Творець не судить, ніколи людину, тільки гріх у ній. З погляду моральної теології, суть гріха розпусти полягає не у самому факті існування сексуального потягу, а в постійному пошуку насолоди, котру він за собою несе. Звісно, це не може аж ніяк стати для розумної людини сенсом її життя. Хоча доводилося стрічатися з людьми, які, здається, нічого особливо так і не бажали, окрім сексу...

Мудрі засуджували стосунки з блудницями-повіями, хоч це не слугувало підставою звинувачення в перелюбі чоловіка. «Не зустрічайся з блудницею, бо потрапиш у її сіті... Не віддавай своєї душі блудницям, бо втратиш свою спадщину...» (Сир. 9. 3. 6).

Нам теж не варто когось різко за проституцію осуджувати, «призначати до пекла», однак оцінювати чиюсь поведінку з морального боку можна — є ж від чого відштовхуватися: від загальноприйнятих норм моралі, вічних християнських істин і т. д. Існує немало літератури, присвяченої християнському статевому вихованню, яке слід провадити з дитинства. Автентична любов має цілісно охоплювати людську особу.

Ця проблема досить глибока, про неї можна писати вдосталь. Проституція — одна із виразок суспільства, яка на жаль, не загоюється, а радше розростається. Її досить нелегко подолати. Це «мистецтво» дике. Воно веде до різноманітних чвар, зрад. Це і розбиті сім'ї, і втрачена молодість, повага ближніх, загублене здоров'я... Чимало колишніх

куртизанок схаменулися, подивилися правді у вічі, жаліючи за все, і стали непоганими матерями, а чимало... Секс у різних неприродних формах відбирає радість життя і вкрай баналізується, не залишаючи місця на таємницю... Зараз теж стає модним, зокрема серед молоді, бісексуалізм...

Христова Церква також не мовчить про це, коли б мовчала, тоді б «заговорили каменюки». Однак не кожен прислуховується до Божого голосу, голосу Істини. Було б добре, якби наші чиновники були більш свідомими, керувалися досконалим Божим Законом окрім людського. Щоб активніше діяла міліція, так швидко не купляючись... Чимало іноземних туристів їдуть до України, щоб протягом певного часу, заплативши, дещо подарувавши, розважитися з нашими красивими українськими дівчатами. Це характеризує державу тільки з негативними боку, бо секс-туризм все більше розростається, особливо в курортних місцях.

Чому світ так часто забуває за світло цнотливості, чесноти, що освічує душу? Відколи Боже Слово перестало бути актуальним? Вільне «кохання» по телефону, Інтернету; борделі, моделі (не завжди!), коханки, коханці... Фіктивні «шлюби»... Віртуальність підкошує реальність. Дівчата за викликом, хлопці, стриптиз... Декотрі не уявляють без проституції свого життя. Не виключається й тут контекст гомосексуалізму... Та щастя не обмежується виключно вільним коханням. Не вільно ерос зводити лишень до рамок «сексу», як писав Вселенський Архиєрей Бенедикт XVI. Є в декого переконання, що без неї буде ще важче жити калікам, від яких здорові не раз відвертаються, а легковажні жінки за гроші готові піти на будь-що... За Біблією, хто пристає до повії, є з нею одним тілом... Часто клієнтами жінок-проституток є чоловіки сімейні... А якщо майже всі будуть займатися проституцією (не маю на увазі лише осіб жіночої статі) і що тоді? Якою буде доля сім'ї, держави? Хто б хотів мирно жити в такому

■ *метою повинно бути народження та виховання дітей*

безпросвітному «царстві»? Та й заборонений плід, звичайно, повсякчас солодкий... Тому лише Всевишній має владу поставити в цій справі крапку, а ми робімо те, що в наших людських силах.

Вседозволеність, відсутність важливих морально-духовних орієнтирів, як бачимо, веде в тупик життя, призводить до психічних розладів, різнорідної деструкції... Стараймося себе полюбити правдиво, звільнитися від почуття меншовартості. Турбуймося тут про своє добре ім'я на землі, щоб воно було збережене навіки в небесних палатах поруч з іншими. Господь допомагає охочим, що є Його храмом, образом та подобою, долати прерізні тяжкі диявольські спокуси, дружити з чеснотами. Людина покликана до святості. Влучно закликає св. Апостол Павло: «Утікайте від розпусти! Усякий гріх, що його чинить людина, є поза її тілом; а хто чинить розпусту, грішить проти власного тіла...» (1Кор. 6. 19). Метою статевого акту є, власне, народження та виховання діточок, а не щось друге задоволення тіла... Мусимо вважати, адже, за Святим Писанням, розпусники не побачать Небесного Царства...Треба керуватися розумом: ми ж не тварини зі своїми сліпими інстинктами! Нехай скрізь запанує чиста любов і порядність. З нами Творець! І Він повсякчас чекає на своїх заблуканих дітей.

НЕЗВИЧНА ЗУСТРІЧ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Прийшовши додому зі школи, Тарас побачив на столі невелику обшарпану книжечку, в якій не було ні перших, ні останніх сторінок. Пожовклі листочки, обтерті пальцями читачів, нагадували про цінність цієї книжечки.

Тарас з цікавістю відкрив її і почав читати:

— Дорогий брате, маєш тільки одну душу. «Яка користь людині, як світ цілий здобуде, а занапастить власну душу?» (Мт. 16.26). Якщо втратиш свою душу, усе втратиш.

Тут до хати увійшла мати і, побачивши у руках Тараса книжечку, промовила:

— Читай, читай! Ця книжечка з Жовківського монастиря. Коли монахів заарештували, то деякі книги люди розібрали, щоб не спалили їх солдати, то люди і досі їх читають. А цю книжечку я попросила у своєї давньої знайомої лише на декілька днів, бо вона теж у когось позичила. Ти читай, а я послухаю.

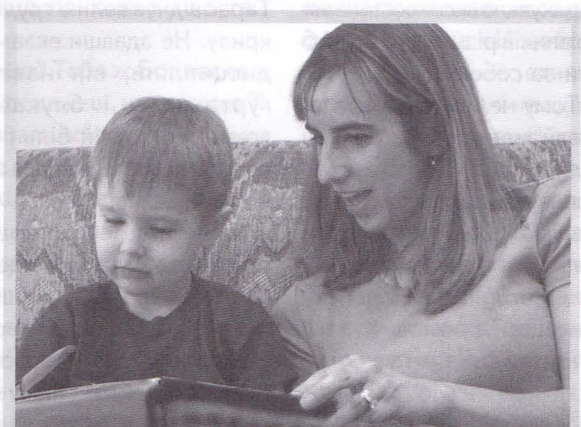

■ *Тарас сказав матері, що у цій книжці нічого особливого немає*

Мати Тараса не вміла читати, тому кожне слово уважно приймала до свого серця.

— Маєш тільки одного суддю, яким є Ісус Христос, — читав далі Тарас, — від нього неможливо відмовитись. Щасливий будеш, якщо почуєш: «Прийдіть благословенні Отця мого, візьміть у спадщину Царство, що було приготовлене вам від сотворення світу.» (Мт. 25.34) Але цей же єдиний Суддя для всіх до інших скаже: «Ідіть від мене геть, прокляті, у вогонь вічний, приготовлений дияволові й ангелам його!» (Мт. 25. 41). Це скаже він до тих, які заслужать на це прокляття. На тебе чекає небо або пекло. Вічність теж є одна. Тут на землі є в тебе також один вибір.

Є тільки один Бог. Якщо ти Його полюбиш і будеш йому служити, то вже тут на землі відчуєш спокій свого серця, а у вічності тебе чекає повне щастя, яке вже зможеш тут відчути. «Будеш любити Господа Бога твого всім серцем твоїм, усією душею твоєю, всією думкою твоєю й усією силою твоєю..., а ближнього твого, як себе самого. Іншої більшої від цих заповіді немає» (Мр. 12, 30-31). Ці слова сказав Христос до тих, які бажають неба і до тих, які відкидають небо. Якщо відкинеш Його заповіді, то понесеш страшну відповідальність, наражаючись на вічну погибель. А тобі одного треба: спасти свою душу.

Тарас, прочитавши листочок книжки, сказав матері:

— У цій книжці нічого особливого немає. Як у кожній проповіді священик хоче привернути увагу до поглиблення віри в Бога.

— Ні, сину, в цій книжці до нас промовляє сам Ісус Христос. Я хоч неосвічена, але відчуваю, що це Слова Божі із самого Євангелія.

— Мамо, ви завжди говорите одне і те ж саме. Хіба я нічого не розумію? В книжках пишуть одне, а в житті зовсім по-іншому.

У хату увійшов батько і розмова пішла на інший лад. Він запитав про школу: чого навчали, чи викликали його до дошки, чи вміло пояснював вчорашнє завдання і таке інше. Батько завжди радів з успіхів свого сина. Бувало довго розповідав про Першу і Другу світові війни, а особливо багато розповідав про визвольні змагання українського народу після Першої світової війни. Тарас сприймав це, як гірке минуле своєї країни з великою цікавістю і пекучим болем у своєму серці. Батько завжди повторював:

— Наші неуспіхи, невдачі і поразки у національних змаганнях за свободу були спричинені несвідомістю провідників нашого народу. Нам завжди бракувало високоосвічених державотворчих керівників різних рухів, які б могли народ повести за собою до здобуття нашої державності. Тому не марнуй, Тарасе, дорогого часу, здобувай знання, які потрібні не тільки тобі, але і для знедоленого нашого народу. Молитва повинна бути на першому місці. Без Бога нічого не вдіємо. Всі мусимо стати каменярами своєї долі.

Батько, глянувши на стіл, взяв стареньку книжечку і, переглянувши її, промовив:

— О, це книжечка видавництва отців Василіян з Жовкви. Хто її приніс?

— Я дітям принесла. Хай читають Слово Боже, — відповіла мати, а то навіть не знають, як привітатися при зустрічі із старшими на вулиці.

— Прочитай Тарасе, уважно цю книжечку, а дещо перепиши для себе. Це є проповіді з святих місій, які проводили отці Василіяни і отці Редемптористи, — звернувся батько до сина.

Минав рік за роком. Тарас закінчив середню школу, відтак працював на виробництві, служив в армії, і ось здійснилася мрія Тараса та його батьків. Він вступив до інституту, бо бажав стати інженером. Тарас старанно вчився і мав добрі досягнення у навчанні. До своїх друзів-студентів ставився добре і був готовий кожному допомогти, за що його усі поважали.

Закінчуючи третій курс свого навчання, Тарас відчув великі труднощі, майже життєву кризу. Не здавши екзамену із профілюючої дисципліни, він навіть не заходив до гуртожитку і блукав вулицями міста, вгамовуючи свій біль і гіркоту свого серця сльозами, які виступали з його очей, хоч цього ніхто не бачив.

Лише під вечір Тарас вирішив увійти в студентську їдальню, щоб заодно пообідати і повечеряти. Позбиравши останні копійки, він став у довжелезну чергу. Несучи тацю із харчами, через необережність зіткнувся із іншим студентом, йому все з рук випало.

— Роззява! — закричала касирка.

Тарас спокійно вибачився, прибрав з долівки посуд, помив його і вийшов з їдальні.

— І тут мені не пощастило, — подумав він спересердя і пішов вулицями міста. Його серце наповнилося відчаєм. Йому здавалося, що увесь світ повстав проти нього. «Що я такого вчинив? Чому така несправедливість? Куди йти? В кого шукати допомоги?» І тут він згадав слова матері: «Читай, читай цю книжечку, у ній вся правда». А там були Божі Слова: «Прийдіть до мене всі втомлені і обтяжені, і я облегшу вас». (Мт. 11.28) «Де ж Тебе шукати,

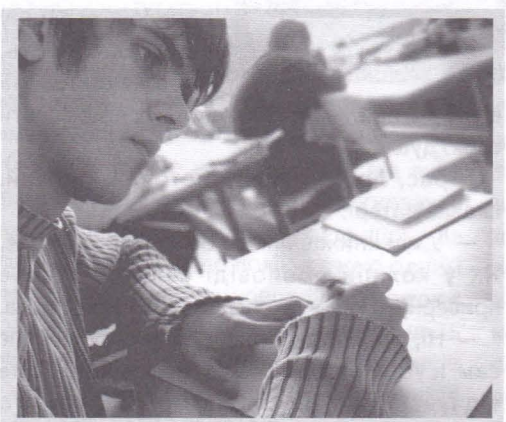

■ *Тарас вступив до інституту*

Ісусе? Що мені робити? А що, як поїхати до одного знайомого друга у Брюховичі? Все йому розповім, може, він щось порадить».

Як задумав, так і вчинив. Але, приїхавши у Брюховичі, він там не застав свого друга. Дім був зачинений на замок, треба було знову повертатися до Львова.

Коли він сидів на зупинці, побачив, як тротуаром йшов з паличкою старенький, незрячий чоловік. Він підійшов до зупинки і запитав:

— Чи є тут хто з людей, хто хотів би мені допомогти?

— А що вам потрібно? — тут же запитав Тарас.

— Я хочу, щоби мене хтось провів. Тут ще з кілометр треба йти. Якщо зможете, будь ласка. Я дуже вам буду вдячний, а Бог вам більше заплатить. Тарас погодився його провести і тут же почав нарікати, що приїхав до друга і надаремно.

— Чому так нарікаєш? Тебе ж Бог послав, щоб мене провести. І ти кажеш, надаремно?!

— Дідусю, якби Ви знали мою душу! Я стільки пережив, що за ціле своє життя не зазнав стільки горя. Навіть додому йти не хочеться.

— Де живеш?

— В гуртожитку. А навчаюся в політехнічному.

— Та це добре! Дякуй Богові, що можеш здобувати освіту. А горе завжди буде. Від нього ніхто не втече. Кожен свій хрест несе.

Тарас зрозумів і відчув добре серце незнайомого сліпця і тут вважав за потрібне себе відкрити.

— Я бачу і відчуваю, що Ви людина добра і теж маєте неабияке терпіння. Я Вам дещо розповім про себе.

— О, дуже прошу. Я з великим задоволенням буду слухати. Ти ж молодий, а я старий, але ціль життя нашого одна.

— Я також так думав, та втратив всяку надію. Ось ви мені скажіть, чому так? Я вже третій рік навчаюсь. Здається все було добре, успішно здавав екзамени, стипендія була. У свій час познайомився з однією дівчиною. Я

■ *коли вони сіли на лавку, почалась розмова*

її дуже полюбив, думав, що вона для мене буде дружиною на все життя. Та в якийсь момент вона мені відмовила і сказала, що виходить заміж за свого давнього друга. Після цього помирає мій добрий батько. А вчора загубив гроші — стипендію, яку щойно отримав. Сьогодні не здав екзамену. Пішов у їдальню повечеряти і все мені випало з рук. Поїхав до свого друга, а його немає вдома. Ось скажіть мені, чому таке невезіння?

— Хлопче, вибачай, що я так звертаюся до тебе. Я би хотів з тобою поговорити більше. Ось тут направо буде будинок, де я проживаю, там є лавочка на дворі і ми про все поговоримо.

Коли вони сіли на лавку, відразу почалася щира розмова дідуся з Тарасом. Він узяв його за руку і почав навчати.

— Твоя історія не є загадкою. Ти повинен задати собі питання, чого хоче від тебе Бог. А найперше хочу тебе запитати, чи твій батько сповідався перед смертю?

— Так. Мій батько був дуже віруючою людиною. Але він мав перед смертю дуже великі терпіння, захворів на рак.

— Це вже дуже добре сину. Він буде тобі великою поміччю. У святій Сповіді Бог простив йому гріхи, а терпіння були для нього очищенням. Він вже тут проходив своє чистилище. За це треба тільки дякувати

Богові. А щодо твоєї дівчини, то така Божа воля. У подружньому житті Бог єднає дві особи. Її поєднав Бог з її нареченим, а тобі Він готує щось набагато краще. Тільки не нарікай на Нього, бо Він тебе любить великою любов'ю. А екзамену ти не здав, хоч добре знаєш свій предмет, це для того, щоб ти не ставив себе вище за інших. Бог гордим противиться. В скорому часі перездаси екзамен і подякуєш Богові. А чому Бог тобі не дозволив пообідати чи повечеряти? Мабуть ти прогрішився, бо дуже прогнівив Бога своїми наріканнями. Але Бог тебе не забуває. Замість свого друга ти зустрів мене, старого та сліпого, і зробив добрий вчинок, що мене відпровадив додому. За грішми ніколи не жалій. Можливо ти загубив їх для того, щоб інший знайшов, якому ці гроші вкрай необхідні. Бог завжди моє свій задум. Навіть спокуси Бог допускає, щоб нас провчити.

У Тараса від розмови серце наповнилося спокоєм. Такі повчальні слова він міг почути хіба від свого батька. І він, не витримавши, запитав:

— Дідусю, розкажіть про себе, звідки у вас сліпота?

— Як хочеш знати, я греко-католицький священик, отець Микола Кушпіт з Яворова. За нашу Христову віру я був репресований і пережив допити, тюрми, табори, а на старість ще Бог дав мені невеликий хрест цілковитої сліпоти. Але і зараз, наскільки можу, я обслуговую вірних. Оце ходив я до хворого, якого завжди навідую зі Святими Тайнами.

Для Тараса відповідь незрячого була приголомшливою. Перед ним стояв похилий священик, ісповідник віри, каторжанин холодного Сибіру. Тарас тепер вже говорив як до духовної особи:

— Прошу отця, чи Ви тепер не нарікаєте на своє священство? Адже ви стільки страждали і тепер вам нелегко...

— Ні, ні! Я дякую Богові за все, дякую за те, що хоч трішки міг терпіти за правду Христової

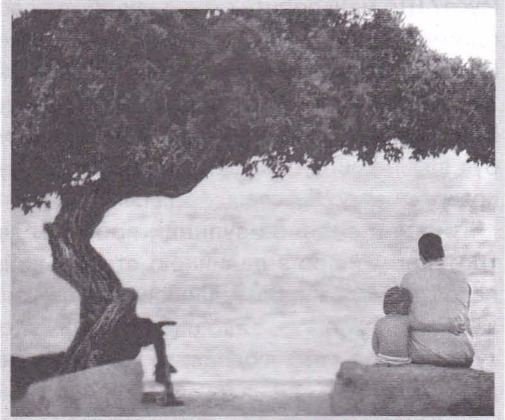

■ *...колись він чув такі слова від свого батька*

Євангелії. Пам'ятай, сину, кому Бог дає терпіння, того Він і любить надзвичайною своєю любов'ю. Це велика ласка від Бога. І ти за сьогоднішні терпіння, які тобі завдала людська несправедливість, подякуй Богові і прийми все як свій хрест. Після смутку буде радість. Пам'ятай, що ціллю нашого життя є Небо. І Царство Небесне здобувається силою. Повертайся, сину, до свого гуртожитку і будь спокійний. У тебе все буде добре.

— Чи можу я до вас навідуватися на розмову? — запитав Тарас.

— Можна, але за мною слідкують вдень і вночі, тому це небезпечно для твого майбуття. Будь здоровенький, з Богом!

Тарас попрощався і, йдучи вже до гуртожитку, згадав книжечку, яку приносила йому колись мати. Йому здавалося, що все те, що там було написано, йому пригадав отець Микола. Яка схожість у написаному і усному слові! У свій час він цього не розумів і не цінував. Лише тепер збагнув велику силу слова. У своїй душі Тарас відчував неабиякий спокій. Він дійсно молитвою дякував Богові за ще один прожитий день, який запам'ятався йому на все життя. Зустріч і розмова з незрячим отцем була для Тараса неоціненною школою розуміння терпінь, які посилає нам Господь.

ДАЙ НАМ ПРОМІНЬ І СВІТЛА, І ЛАСКИ...

Степан МИСИШИН
с. Дорожів-2, Дрогобицький р-н

Боже наш, дай нам промінь і світла, і ласки,
Щоб могли ми Твоєю дорогою йти,
І якщо би прийшлось нам навіть тяжко упасти,
Щоб піднявшись ми знову тягар свій несли.
Щоб несли ми свій хрест, так як Ти ніс свій хрест на Голготу,
Дай любові і сил нам дійти до кінця...
І в найтяжчі хвилини, хоч яку б ми не мали скорботу,
Нехай буде в серцях наших воля Твоя.
Дай стерпіти усе, так як Ти за нас витерпів, Боже,
Хресні муки, коли Ти за нас всіх страждав,
І хай ласка Твоя нам у всьому в житті допоможе,
А коли ми зійдемо з дороги, То Ти нас направ.
Нехай наші серця завжди прагнуть Твоєї любові,
А на наших устах завжди буде хвала і подяка Тобі,
В кожній хвилі життя, в кожнім подиху і в кожнім слові,
Чи будемо ми в радості, чи у журбі.
Дай любові всім нам, дай великої всім нам любові,
І хай душ наших храм зберігає святе Твоє Слово.
Хай у ньому ніколи, ніколи не буде лукавства,
Ти вчини нас, о Боже, дітьми Твого Царства.
Боже наш, дай нам промінь і світла, і ласки,
Щоб могли ми Твоєю дорогою йти
І хай в наших серцях промінь світла й любові не згасне,
Оселися у наших серцях назавжди!

НЕ УНИКАЙ ІТИ ДО ЦЕРКВИ

Не уникай іти до церкви, кажучи:

«Іде дощ, або сніг» — Та ж ти і в бурю йдеш на працю!

«Надворі спека» — А на футбол спеки немає?

«Так холодно надворі» — А в церкві так тепло і приємно!

«Я такий убогий» — За вхід до церкви грошей не беруть.

«Я багач» — Цьому можна запобігти.

«Ніхто мене до церкви не запросив!» — А в кіно або театр запрошення треба?

«У мене малі діти» — Господь дітей любить.

«Там стільки лицемірів» — Ти ж їх стрічаєш усюди щоденно.

«У мене ж гості» — Вони поважатимуть тебе, коли ти їх попросиш піти з тобою, або попросиш почекати, поки ти повернешся.

«У мене немає відповідної одежини» — У церкві вистав моди немає.

«У церкві завжди грошей хочуть» — Та й у харчовій крамниці грошей треба дати.

«Піду, може, пізніше» — А що буде, коли того «пізніше» не побачиш?

(Вільний переклад з англійської)

«...ТАЯ ТЕРНИСТА ДОРОГА СКІНЧИТЬСЯ»
СПОГАД ПРО БРАТА ЙОСАФАТА ТАРАСА ТАТАРИНА, ЧСВВ

о. Йоанікій ЧВЕРЕНЧУК, ЧСВВ
Секретар Провінції

Тарас Татарин народився 15 лютого 1939 року (дані за паспортом, у каталозі було 22. 04) у с. Костево (Польща). Родина його була єврейського походження, що прийняла християнство. Один з братів і сестра загинули під час війни, а старший брат вижив і дав про себе знати з Ізраїлю. Мама була татарського походження.

Про своє коріння Тарас спершу не знав, а довідався про це уже від сестер у пізнішому віці, хоч інколи його видавала його зовнішність.

Маючи 6 років, Тарас залишився сам у важкі часи воєнного лихоліття. У скверику малого Тараса підібрали сестри Йосафатки і заопікувалися ним. Через короткий час був у притулку Шептицького, куди його віддали сестри. Пізніше, коли мав 8 років, кілька місяців був у Почаєві.

Від молодості приступав до Святої Тайни Покаяння й причащався, переважно у костелі. Мав чудовий голос, як у солов'я.

У 15 років малий Тарас сказав собі, що не буде женитись, а посвятить себе Богові, склавши йому в дар свою юність. Склав приречення у костелі в Золочеві, де отримав від священика обручку. Це була його найбільша радість, як він запевнив в інтерв'ю. Від молодості любив одягатись в усе чорне, за що від сторонніх отримав прізвисько «баптист».

Пізніше була служба в армії, чотири з половиною роки, а після неї працював малярем у військовій частині й госпіталі. Тарас крім маляра освоїв ще професію пічника, художника. Дуже любив доглядати за квітами, спершу коло свого дому, а пізніше у Гошівському монастирі, особливо коло фігури Матері Божої.

Крім сирітської долі, нове велике випробування випало на нього після смерті Івасюка, в якого він виконував ремонт квартири. Був він також свідком розповіді одного солдата, якого заставили вішати уже мертве тіло Івасюка після страшного катування. Самого Тараса закрили в камері, де він зазнав опромінення. І просидів він у камері близько 7 місяців. Зазнав побиття по голові, копання, але нікого не зрадив. Це був найтяжчий, болючий день (за матеріалами інтерв'ю).

Однак на цьому не закінчились його страждання, бо після вилікування, люди «в шкіряних куртках» вичислили його, коли він повертався з роботи і побили, а коли він упав, то переїхали його легковиком. Тарас пережив два інфаркти, мав операцію на голову, через що перервав свої священичі студії, хоча дуже хотів бути священиком.

До Василіянського Чину Тарас вступив у часи підпілля 14 січня 1972 року, на що треба було мати неабияку відвагу й живу віру. Це аж ніяк не означає, що не було страху. Адже людина посвячується Богові на все життя...

Перші обіти склав 12 лютого 1975 року, а довічну професію 12 червня 1980 року на руки о. Антонія Масюка.

Отримання монашої одежі було для брата Йосафата другою найбільшою радістю. За це він молився від юності: «Святий Кольбе, дай, щоб я дістав таке вбрання хоть перед смертю, як буду вмирати молодим, щоб мене вбрали в таку сукню чорну. Бачите, я ще мав в юності таке натхнення, таке покликання. Тому я так зберігся» *(інтерв'ю)*.

З 18 січня 1978 року проживав у Львові на

■ *Гошівська Чудотворна ікона*

вул. Копальній, 10. За часів підпілля пережив не одну прикрість, але не бракувало йому й Божої благодаті.

Був відкритий на спілкування й молився за своїх кривдників. Так сусід Сенко перед своєю смертю хотів бачитись з братом Йосафатом і перепросив за всі кривди. «Ти прости мене, Тарас Степанович, я тебе так обідив в жизні, всєгда нападал на тєбя, на дом твой нападал. Ти прости мене». На ці слова брат Йосафат відповів: «Сенко, я давно вже вам простив, хай Бог то не пам'ятає вам».

Будучи на роботі, подбав про хрещення одного солдата, а потім і його дружини. Спершу провів належну катехизацію, так що той солдат з Росії, добре заохочений, вивчив заповіді за один день. Його приклад наслідувала його дружина, яка приїздила до нього з Москви, але вже не так скоро.

Підпільне життя було дуже насичене. Вдень треба було працювати, а вночі й у вихідні дні молитися й вчитися. До речі, на своїй квартирі у Львові, після кількох обшуків зі зриванням підлоги, зробив сховок у печі, який уже не могли знайти кадебісти, де можна було ховати релігійні речі, книжки, зошити.

Тарас старався ходити щодня на Святу Літургію до костелу. Часто владика С. Дмитерко, отці Д. Богун, В. Мендрунь та інші відправляли Святу Літургію в нього вдома, після чого залишали Святі Тайни, якими брат Йосафат міг часто, а навіть щодня причащатися. Сповідався у костелі у о. Рафала, або в отців, що приходили, або в тих, яких сам міг відвідати. Великим підкріпленням було слухання Святої Літургії й проповідей з Ватиканського радіо.

Цей період характеризувався сильною дружбою і любов'ю. «Ми дуже сильно любились», — згадував брат в інтерв'ю. Отці й брати старалися молитися спільно, ретельно дотримувалися обіту убожества. Грошей можна було залишити у себе стільки, скільки було необхідно на прожиття, а решту здавали своєму ігуменові або протоігуменові. На більші покупки, як придбання плаща чи костюма, треба було просити спеціального дозволу.

Коли одного разу син православного священика Сезон Добич запросив Тараса в гості, як свого друга, і запропонував йому їсти у п'ятницю курку, той відповів: «Хоч вбий мене, а я не буду їсти». І не їв, хоч був худий, голодний і битий.

«Тому, що ми дуже любили Бога, Матінку Божу, ми вірили, що ті кайдани розв'яжуться, що тая терниста дорога скінчиться. Те, що Бог вислухав ті молитви, ті сльози, ще що в тих молитвах, ми плакали навіть... Таки Бог нас вислухав, бачите» (матеріали інтерв'ю).

З 1990 року перебував у Гошівському монастирі, де виконував різноманітні обов'язки. Фактично, на початку усе було на його плечах. У 1995 році працював кухарем, дбав про порядок на території монастиря (МКВ, 1995). Працював і при господарстві. Дбав про поширення друкованого слова, продаючи літературу в кіоску. Найбільше наглядав за квітами біля фігури Матері Божої (МКВ, 1999).

Брат Йосафат виконував й інші численні обов'язки, серед яких найперше свій молитовний обов'язок. Вмів він послужити людям, що чисельно приходили до Гошева, адже це знаний відпустовий центр.

Помер після інсульту. Похований на Гошівському цвинтарі.

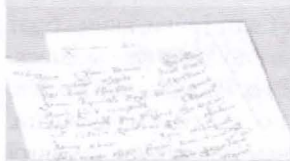

З редакційної пошти

ЩО Б МИ ХОТІЛИ ЧИТАТИ В «МІСІОНАРІ»?

п. Володимир, м. Дрогобич

Слава Ісусу Христу!

Перш за все хочу поздоровити редакцію «Місіонаря» із стодесятилітнім ювілеєм і побажати невтомної праці, великого натхнення і щедрих Божих ласк усім, хто причетний до випуску цього чудового журналу. Бажаю, щоб він був гідним продовжувачем того давнього «Місіонаря», яким так захоплювалися наші діди і батьки. Тут уже було заохочення для нас, читачів, щоб написати про своє бачення журналу, свої зауваження і поради, як зробити так, щоб він не втрачав своєї привабливості і популярності. Найперше зовнішній вигляд, обкладинка. Можна подавати на першій сторінці репродукції чудотворних ікон України, починаючи із найдавніших, з одночасним описом історії ікони, хоч би й коротенької. Потім рідкісні, а то й старовинні ікони наших церков. А ще можна друкувати фотографії храмів Львова і, якщо була б така можливість, подавати історії цих храмів. Фотографії церков можна було б розміщувати і на задній обкладинці. Також на передній обкладинці можна поміщати ікони святих, наприклад, якогось святого даного місяця, адже ікони деяких святих є дуже рідкісні. Варто подавати ікони українських святих, ікони блаженних українського народу.

По селах є багато старовинних храмів або церков, які були знищені радянською владою, зокрема у тій місцевості, де зараз військовий полігон. Якщо можна віднайти їхні фотографії, то варто про них надрукувати. Можна теж друкувати про храми, які були зруйновані у Польщі.

Особливо дякую Вам за фотографії працівників редакції, таких милих і симпатичних. Добре, що ми можемо бачити Вас, тих, які доносять до нас ту радість, наш «Місіонар» для нашого духовного розвитку і на славу Божу.

Що б ми хотіли читати в «Місіонарі»? Про самих себе. Часом, виходячи з церкви, чую: «Сьогодні на проповіді отець все про мене казали, так, як би вони знали, що я роблю і що говорю». Зараз в сучасному світі затирається поняття гріха. Часто людина не усвідомлює своїх вчинків. Мода, телебачення, загальний занепад моралі, клопоти про те, як вижити віддаляють людину від Бога. Християни забувають про небо і про пекло. Молодь вважає, що все дозволено. З'явилися нові бачення гріха і каяття: «Можу згрішити, а потім покаюсь». І так людина чинить — грішить, а потім іде до церкви і сповідається. Тут уже нема боязні гріха, нема страху Божого. Тому доцільно було б висвітлювати в журналі теми гріха, пекла, покарання за гріх, щоб людина, читаючи журнал, пізнавала і побачила себе, свої недоліки, свою гріховність і потребу покаяння, потребу не грішити. Сучасний світ, вулиця, мода є проблемами для чоловіків, бо майже всі жінки перейшли на спокусливу моду одягання.

Є такі побожні, практикуючі християни, які колись навернулися і тоді їм було добре, гарно молилося, легко долалися спокуси, все було радісним і піднесеним, але з часом те все кудись зникло, стало важко молитися, спокуси обсіли, радість щезла, гріх нависає над людиною і вона вже не думає про святість, а лише гадає, як би то не впасти в гріх і чекає, коли на горизонті знову з'явиться добрий Господь і усе знову в неї налагодиться. І так людина чекає роками, не бореться із собою, бо не знає, як, духовно не підіймається, бо не вміє цього робити. Добре,

як людина любить читати, то зараз щось знайде, бо зараз все можна знайти в книжках. Ще може скористати той, хто любить надокучати священикові і про щось розпитати, бо більшість каже: «Та чого я буду набридати священикові, він і так зайнятий, ще й я йому надокучатиму». Так і живе, книжок не купує, бо немає грошей, або жаліє їх, або просто не любить читати, священика не питає, бо не хоче забирати у нього час, тож втрачає духовні скарби. Прийшов до сповіді, розповів свої гріхи, та й пішов, а згодом приходить із тими самими гріхами, бо у нього є проблема, яку сам не може вирішити.

Отці Василіяни мають добрих місіонерів і проповідників. Хай би вони подавали в журналі всілякі повчання, науки для християн у сучасному світі, поради на всякі випадки життя, як подолати спокуси. Бо є віруючі, які ходять до церкви і відвідують різних ворожок, екстрасенсів, зливають віск від вроків і від чарів. У львівських газетах у кожному номері рекламують ворожок: то якусь Стефанію, то Оляну. Їх навіть перелічити важко. Вони скрізь: і на радіо, і на телебаченні, де їх тільки нема. Варто ще торкнутися проблеми «вовків у овечій» шкурі — Свідків Єгови. Вони «все розуміють і все знають» та баламутять людей.

А чого варті львівські книгарні? Там на найвиднішому і найповажнішому місці книжка «Код да Вінчі», поряд книжки про Юду і про Магдалину. І все таке таємниче, таке сенсаційне. Таке враження, ніби Львів — не християнське місто. Це мало б зачепити християн за живе, адже це — наруга над християнством. Звичайно, священики не ходять по тих магазинах і не знають, що там є. Але де ж культурна громадськість Львова? Адже це принизливо, що якісь торгаші так опоганили обличчя Львова. Невже терпеливість українців така безмежна? Нашої молоді негусто по церквах, а тут вона знаходить отруйну поживу для себе і, не читаючи правдивих релігійних християнських книжок, читає ці диявольські таємниці, що знаходить під рукою, по-різному сприймаючи прочитане, бо там є вдосталь і різних магічних книг. Не варто все сприймати толерантно і бути безпорадними, тому що хтось вважає це демократією. Про це треба кричати, писати, критикувати і забороняти.

ПОДЯКИ

Дорогий мій Господи Ісусе Христе, пресвята Матінко Божа, дякую Вам, що дозволили мені скористатися ласками Юди-Тадея, Миколая Чудотворця і св. Шарбеля.

Хочу подякувати св. Юді-Тадею, який ніколи не залишає людей у безвихідних ситуаціях. Скрізь можна почути, що настав дуже важкий час, неможливо розв'язати проблеми, з якими ми зіштовхуємося... Щоб подолати всі труднощі, щоб у родині був мирі і спокій, слід звертатися з молитвою до Бога і його святих. Святий Юда-Тадей вислухає усі молитви і донесе нашому Господеві. Моліться, не тримайте в душі зла на своїх ближніх. Тоді Господь замешкає у Ваших серцях і невирішені проблеми з допомогою Юди-Тадея залишаться в минулому.

Ольга,
с. Кам'яне, Жидачівський р-н.

За посередництвом Вашого журналу хочу принести щиру подяку та низький уклін Матері Божій Неустанної Помочі, святому Тадеєві, св. Анні, св. Миколаю, Миколаю Чарнецькому за сповнення мого бажання. Протягом декількох ліття молилася за свою долю і моя молитва була вислухана.

Не можу не сказати про силу молитви до Святої Божої Крові, вервиці за душі в чистилищі, молитви біля Туринської плащаниці у Львові у 2002 році та молитв у Джублику, що на Закарпатті.

Хочу закликати всіх віруючих людей до цих молитов у будь-яких життєвих проблемах, потребах, навіть тоді, коли вони здаються нездійсненними. Твердо вірте і моліться: хто стукає, тому відчинять!

Вірна з Закарпаття

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, св. ап. Юді-Тадею, св. о. Миколаю, бл. Миколаю Чарнецькому, св. Йосипу, св. монаху Шарбелю за вислухані молитви у моєму наміренні.

Сергій, м. Львів

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, св. Йосипу, св. Юді-Тадею, Степану Навроцькому (стигматику), свщмч. Йосафату, митрополиту Андрею Шептицькому, сестрі Василії Глібовицькій, ЧСВВ, св. о. Миколаю і всім святим та блаженним за вислухані молитви і отримані ласки у цьому наміренні.

п. Марія, м. Львів

На сторінках часопису «Місіонар» хочу скласти щиру подяку за вислухані молитви і за особливі ласки для мене і моєї родини Господу Богу, Матері Божій Неустанної Помочі, св. апостолу Юді-Тадею, св. великомученици Марті і всім святим. Завдяки їх заступництву мої молитви були вислухані. Повсякчас відчуваю Божу допомогу і заступництво святих.

М. І. Кульчицька , м. Сокаль

На сторінках вашого журналу хочу скласти щиру подяку Матінці Божій Неустанної Помочі, св. апостолові Юді-Тадею і всім святим за їх заступництво і допомогу. Завдяки їхній ласці і опіці ситуація, яка склалася на роботі вирішена спокійно.

Молімося до всіх святих, і вони не покинуть нас у біді. Хай святиться їх ім'я!

Оксана Г.
с. Топорів, Буський р-н

На сторінках журналу «Місіонар» хочу висловити щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею за оздоровлення моєї матері від недуги — запалення легенів.

Зінаїда Ільчик, м. Бучач

Хочу скласти подяку Божій Матері та своїм святим заступникам. Здійснилися всі мої задуми, і я вкотре переконалася в тому, що Бог дуже любить мене. Особливо дякую апостолу Юді-Тадею, св. Антонію Падевському, бл. Миколаєві Чарнецькому. Дякую всім святим за їхні молитви.

Богдана, м. Львів

Хочу висловити щиру подяку Господу Богу, Сину Божому Ісусу Христу, Матері Божій та всім святим за те, що були вислухані усі мої молитви і за даровані нам милості.

Ірина,
с. Задвір'я, Буський р-н

ЛЮДИ ПРОЧИТАЮТЬ І, МОЖЛИВО, ДОПОМОЖУТЬ

Мене звати Марія. Мені 35 років. Віруюча, відвідую святу Церкву. З чоловіком не проживаю, не працюю. Виховую сина — інваліда з дитинства, який вже сім років хворіє цукровим діабетом І типу, приймає уколи інсуліну. Ця хвороба вже дала сину деякі патологічні ускладнення. У нього на сітківці ока вже є деякі зміни, збільшена печінка, болять нирки. Часто хворіє гострими респіраторними захворюваннями, піднімається температура до 37,5. Позаминулого року син переніс гострий нефрит нирок, довго лежав у лікарні. Синові то підіймається, то падає рівень цукру у крові, і йому у будь-який час може бути погано.

Сина звати Ростислав. Йому 14 років. Він навчається у восьмому класі. Вчиться непогано, але міг би вчитися краще, однак та хвороба не дає. Він хворіє і часто пропускає школу. Позаминулого року син пропустив 74 дні навчання. Син відвідує церкву, молиться. Школа знаходиться за 7 кілометрів від села, де ми живемо. Восени і навесні добре добиратися до школи, а взимку, коли великі сніги, немає дороги і потрібно три кілометри іти до траси, щоб доїхати до школи. До школи дітей возить автобус. В школі нема умов для хворих на цукровий діабет, нема їдальні, де можна було б поїсти гарячі страви. У школі нема медпрацівника. Сина треба колоти по годинах, і після уколу треба, щоб він добре поїв, щоб йому не впав цукор. Вранці він не може так добре їсти, у школі — «сухом'ятка». Його потрібно колоти о15 год. А він може прийти о 16 год. і це негативно впливає на його здоров'я. Від села, де ми проживаємо, до дільничної лікарні — 14 кілометрів, до районної — 42, а до обласної — 120. Син у п'ятому класі ходив у школу в районі, там у школі були добрі умови, їдальня, де сину давали безплатно гарячі обіди для хворих на цукровий діабет. У школі був медпрацівник, поряд лікарня. Але виникла проблема з житлом. У мене не було можливостей винаймати

квартиру, і син вже три роки ходить 7 км від села. Мені лікарі рекомендують, щоби я шукала школу для сина ближче, щоб у школі були добрі умови, поряд лікарня. Школу можна знайти, але існують проблеми з житлом. Щоб купити однокімнатну квартиру в сімейному гуртожитку без вигод, потрібно до 15 тис. гривень. У мене таких грошей немає і допомогти мені нікому. Я вже зверталася до влади, до депутатів, але відповіді нема ніякої. Вони лише обіцяють, коли потрібно за них голосувати, а потім всі свої обіцянки забувають. Від чоловіка я на сина утримання не отримую, бо що з алкоголіка візьмеш... Від держави я на сина отримую пенсію як мати-опікун у сумі 540 грн. Сина треба одягнути, лікувати, посилати до школи, купити вітаміни, дієтичні продукти, так що пенсії іноді не вистачає. Кожного місяця треба їхати в район по інсулін, а проїзд в обидва боки коштує 8 грн. Синові потрібно кожного року лягати в ендокринологічний диспансер на обстеження. Ліки, які призначає лікар, я маю купити за свій рахунок. Сина потрібно провідувати у лікарні, то ж можете собі уявити, скільки треба грошей. Від держави я також безплатно отримую інсулін, дали дві шприц-ручки з голками для уколів, з приладами для вимірювання рівня цукру в крові, а решта я купую за свої гроші. Зі мною також проживає моя мама. Мамі сімдесят три роки, вдова, пенсійного віку, онкохвора. Десять років тому моя мама перенесла складну операцію. Три з половиною місяці мама була прикута до ліжка, надії на виживання не було. Але, завдяки молитвам до Господа Бога і старанням лікарів, Господь Бог підняв маму з тієї недуги, і мама вже десять років живе після тієї страшної операції. Лікарі стверджують, що не вони врятували маму, а Господь Бог, бо з таким діагнозом ніхто так довго не живе. Ті люди, які разом з мамою мали операцію, вже давно відійшли у вічність. Зараз мама хворіє іншими хворобами. Мамі на даний момент треба робити дві операції: з видалення грижі і видалення каміння. Мамі операцію вже ніхто не зробить, бо у мами хворе серце, цукровий діабет і можуть не загоїтися рани. Так вже було при попередній операції, коли рани довго не гоїлися. Але як мама може бути здоровою, коли у нас біда за бідою, і ніяк від тієї біди не втечеш. Як у народі говорять, біда ходить по людях, а не по лісі. Так само й у нас. Мама залишилася рано без матері. Їй було 26 років, коли померла мамина мати. З батьком мама свій вік не дуже добре прожила. Мама народила і виховала до повноліття шестеро дітей, думала, що їй на старості літ буде краще, але не судилося. Батька у 1974 році засудили до 4 років тюрми, а потім вийшов з тюрми, знайшов собі другу жінку і покинув маму з шістьма дітьми. Мама працювала в колгоспі, заробляла копійки, завжди думала про нас, дітей, як одягнути, відіслати до школи. Може не одну ніч не доспала, може не раз не доїдала, але думала про дітей, як могла, так нас виховувала. Не залишила нас і нікому не віддала. Батько гуляв, доки був здоровий, а коли захворів і став нікому непотрібний, то повернувся знову до матері. Мати, зваживши на його стан, не взяла на душу гріха і прийняла його, але він довго не прожив, був хворий і помер. Мама все чекала, коли діти підростуть і їй буде легше, але доля розпорядилася інакше. У 2001 році старша донька перенесла дві онкологічні операції з діагнозом рак тіла матки. Першу операцію їй зробили у районній лікарні, розрізали, зашили і нічого не сказали. Але були люди, які знали і їй розповіли. Другу операцію їй вже зробили в онкодиспансері. Зараз вона хворіє гіпертонією, стенокардією, болить голова, ноги. Ця операція дала їй ускладнення на психіку. Два рази була на стаціонарному лікуванні у психодиспансері. Зараз вона не працює, не може ходити, групу інвалідності їй не дають, бо не має грошей, а у нас групу дають лише тим, хто має гроші. Ледве виживають, бо з господарки нічого не тримають, чоловік не працює. У 2002 році нашу сім'ю спіткало велике горе. У Чехії трагічно загинув наш син і брат, якому на той час було тридцять пять років. Він там довгий час був на заробітках. Його там наші земляки вбили, роздягли і кинули в озеро.

Сталося це 14 липня 2002 року, а нам дали знати аж 3 серпня. Тіло ми не мали змоги звідти забрати. Нам районна влада порадила, щоб ми звернулися до посла України в Чехії, щоб допоміг нам привезти тіло. Але нам відповіли, що це дуже дорого коштуватиме, а прах нам привезуть безплатно. Нам посол запропонував, щоб ми дали згоду і відправили факсом згоду на кремацію тіла. Можете собі уявити реакцію мами, коли треба було давати дозвіл на кремацію і що вона його вже більше не побачить. Ми дали згоду і 9 серпня тіло було кремовано. Прах нам доставили 16 вересня. 19 вересня ми його похоронили у себе в селі по-християнськи. Залишилася дружина і мала дитина, якій на той час виповнилося п'ять років. Другий син у 2005 році переніс операцію з видалення грижі у спині. На даний час не працює, отримує пенсію з інвалідності. Третій син має свої проблеми. У нього двоє дітей. Один син у нього здоровий, ходить до школи, а другий — інвалід з дитинства, глухонімий. Син його вже возив у різні клініки, але допомогти ніхто не може. Четвертий син теж має свої проблеми, але його немає, і ми не знаємо, де він. Я теж хворію, але мені хворіти ніколи, бо мушу доглядати сина-інваліда і хвору маму. Такі у нас проблеми і біди.

Шановний головний редакторе, редакційна колегіє часопису «Місіонар», всечесні отці, звертаюся до вас через ваш часопис, щоб ви надрукували моє звернення. Я звертаюся з молитвами до Всевишнього Господа Бога, Сина Божого Ісуса Христа, Матері Божої, св. апостола Юди-Тадея, блаженного владики Миколая Чарнецького, св. Йосипа, св. Анни, св. Філомени, св. Бенедикта, св. Шарбеля, звертаюся до вірних України, щоб ви допомогли мені, моїй сім'ї, моїй родині вирішити наші проблеми.

Я звертаюся у редакцію часопису «Місіонар», щоб допомогли мені вирішити такі питання:

1. Допомогти фінансово, щоб я купила собі з сином і хворою матір'ю квартиру, щоб сину було ближче ходити до школи, щоб, коли йому стане погано, він міг звернутися до лікаря за допомогою.

2. Звертаюся до вірних, щоб допомогли моїй сім'ї, родині одягом, взуттям. Нам потрібен чоловічий одяг 56-58 розміру, трикотаж 56 розміру, нижня білизна 56 розміру, взуття 42 розміру.

3. Звертаюся до вірних, щоб допомогли нам продуктами для хворих на цукровий діабет. Нам потрібні: борошно, гречана, ячмінна, вівсяна, кукурудзяна крупи, рибні і волові консерви, супи, каші для хворих цукровим діабетом.

4. Просимо допомогти нам безкоштовно релігійною літературою. Нам потрібні Євангеліє, книжка «Божий палець», інша література, образки святих, хрестики, медальйони, різні молитовники.

Ми віримо, що ви опублікуєте мій лист у вашому часописі, люди прочитають і, можливо, хто чим може, допоможе нам.

З щирими молитвами і проханнями до вас Марія з сином Ростиславом і мамою Галиною Михайлівною та всією родиною.

Адреса: Мартинів Марія Петрівна
вул. Шевченка, 24
с. Которино,
Жидачівський р-н
Львівська обл., 81792

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «СІМ ЛІТЕР», ЗА ЧЕРВЕНЬ 2007 Р.:

По горизонталі: 5.Христос. 6.Часопис. 7.Соломон. 10.Лончина. 11.Апостол. 14. Єпископ. 16. «Свічадо». 17.Вавилон. 18.Радість. 19.Вікарій.

По вертикалі: 1.Сторона. 2.Правота. 3.Промінь. 4.Милість. 8.Лисенко. 9.Золочів. 12.Миколай. 13.Василій. 15.Псалтир. 16.Сповідь.

КРОСВОРД «ПІСНІ СЕРЦЯ»

Склала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

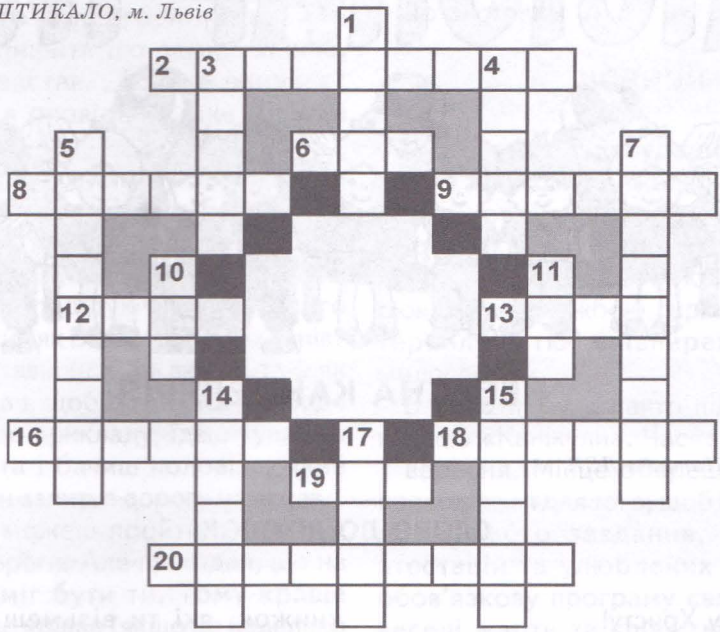

По горизонталі: 2. І не страшні смерть, могила серед горя і тривог, бо зростив мені Він крила, мій ... і мій Бог. 6. ... є вічне буття безконечних віків, сяйво, радість, краса незліченних світів. 8. Де Мати єдина, щаслива ..., зростають любові плоди. Ми знаєм: без Бога людина убога. Веди нас, Маріє, веди. 9. Я дістану серце твоє гаряче, запалю я свічку на ... . Хай вона горить, Небесний Творче, це Тобі, Ісусе, серця мого дар. 12. ... Добрий Пастир, Він кличе всіх нас. Всіх нас, всіх нас, Він кличе всіх нас. 13. Як Бог є нашим Татом, Марія наша Мати, радіють нині з нами, своїми діточками. Багата наша ... та й ще багатша стане, коли любов на світі усюди та й настане. 16. Ой, як любить, милі діти, Богородиця ті квіти, що несе мала ... до її стіп. Бо та квіточка біленька, є праобразом серденька тих дітей, що пам'ятають про Творця. 18. Ти ... всього світу і Владичиця землі, Покровительниця грішних і Заступниця в путі. 19. Царю небесний, від всякої скверни Ти очисти нас, ... Твоє небо нехай нам знову приверне, і душі наші, Блаже спаси. 20. Діти Єви вітають Марію, бо вже бачать спасення надію: родилась чиста Діва Невіста, Святе дитятко, як ... із небес.

По вертикалі: 1. О, Ісусе, Ти з любови тут між нами позістав, за помешкання для Себе Ти ... убогий взяв. 3. Боже мій, Боже, з Тобою ..., з Тобою правда і надія, з Тобою в смутку перемога, з Тобою радісна дорога. 4. В Назареті зацвіла ..., то на світ ся родила Марія — Діва прекрасна, як зоря ясна, як ся з'явила, всіх звеселила на землі. 5. Не як той Юда цілую Тебе, щоби віддати на муки, а як ... той ще за життя до Тебе взношу я руки. 7. Там у гаю серед борів в селі ... є чудесна Мати Божа й цілюща криниця. 10. Царю небесний, Боже могучий, Ти утішитель, ... правди Ти, всюди присутній всевидючий, Твоєї ласки на нас зішли. 11. Витай між нами, Христе, витай! Щастя єдине в цей час гостини, в невиннім серці, серці дитини. Ти наше сонце, життя і ..., витай між нами, Христе, витай! 14. Світлом науки і ... нас, дітей, просвіти, в чистій любові до краю, ти нас, Боже, зрости. 15. Хто зробив ці гарні квіти? То не я, ні, ні. Хто зробив ці гарні квіти? То наш ... Бог. 17. Заграйте, дзвони, розбийте в порох звуком могучим ложні слова, хай світ весь знає, хай вчує ворог, що не хитнеться ... Петра.

МІСІОНАРЧИК

НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ

Підготувала Наталія ЛЕХ

СЛОВО ДО ДІТОЧОК

Слава Ісусу Христу!

Мій маленький любий друже, ти закінчив навчальний рік. Попереду канікули, на які ти довго чекав, до яких ретельно готувався. Мабуть, склав собі списочок планів. Пригадую, коли була така, як ти, то вже на початку травня починала вписувати у нього ті місця, в яких хотіла побувати, імена родичів, до яких повинна була поїхати, книжки, які обов'язково мала прочитати. Біля них ніколи не ставила дат — коли випаде, тоді і виконаю заплановане. А ти такий списочок маєш? Чи хочеш запитати навіщо він мені здався, адже на дворі канікули? Не сперечаюся, але ти повинен проводити вільний час з користю для себе. Канікули можна провести у бабусі і дідуся, допомагаючи їм господарювати. Але погодься, що ти стомишся від роботи. Тоді тобі на допомогу прийде чарівний списочок книжок, які ти візьмеш зі собою і читатимеш. Або замість того, щоб сидіти з батьками вдома, підкинь їм ідею поїхати у якесь визначне місце. Ти ж вивчав протягом року історію та географію рідного краю, і, мабуть, є місце, яке припало тобі до душі, і ти хочеш його побачити. Воно може бути і зовсім недалеко від твоєї домівки. А знаєш, скільки вражень залишиться у тебе від поїздки? Можливо, навіть у рідному місті чи селі є місцина, якої ти ще не бачив, але про неї знають твої батьки. Тому не марнуй часу, запитай у батьків і, я впевнена, вони знайдуть, що тобі показати.

До речі, не забудь дописати у цей список нашу зустріч. Ти ж, напевно, хочеш знати, що відбувається у нашій Небесній Канцелярії і, які завдання приготував для тебе святий Миколай? Тому під номером 1 записуй: Прочитати

«Місіонарчик». Обіцяю, що ти не пожалієш!

Мандруючи, ти повинен пам'ятати слова одного мудрого чоловіка: «Ти повинен залишити цю землю такою, якою ти її застав». Що це означає? Прочитаєш в оповіданні, яке ми тобі підготували.

На кожному клаптику землі живе людина, яка є творінням Божим. Ти маєш поводитися з людьми чемно і ввічливо, так, як це робив Ісус. Він ходив по землі, проповідуючи науку свого Батька. Знаєш, як Він навчав своїх учнів? Щоб вони ставилися до людей так, як би вони хотіли, щоб люди ставилися до них. От ти, до прикладу, їдеш вулицею рідного міста і бачиш чоловіка, який заблукав. Він запитує дорогу на вокзал. Ти, звісно, можеш пройти мимо і не підказати дороги. Але пригадай, що на його місці міг бути ти. Тому краще підкажи, а ще краще (якщо це недалеко і ти достатньо дорослий) проведи його на вокзал.

Звичайно, канікули це — час відпочинку. Відпочинку від школи. Але це не означає, що ти можеш забути про науку Христа. У цей вільний від школи час ти можеш більше часу проводити із своїм вічним другом — Ісусом. Можеш читати книжки про нього та з ним. Він буде поруч у твоїх мандрівках. Буде допомагати тобі, коли ти виконуватимеш доручення своїх батьків чи бабусі з дідусем. Ти ніколи не будеш самотнім, навіть, якщо нікого не буде поруч. Тільки дозволь Йому бути поруч. А ще краще розкажи своїм друзям все, що ти про Нього знаєш і запитай, що знають вони. У вас появиться спільний Друг. І ви краще Його пізнаєте.

Гарного тобі літа. Веселих канікул. Незабутніх мандрівок рідним краєм і країною книг. Я чекатиму від тебе детальних розповідей, а у вересневому номері розповім про свої пригоди.

До зустрічі!

НОВИНИ

Цього *місяця* відбудеться мандрівка разом з Ісусом до джерела Любові, що розташоване у твоєму серці. Мета подорожі — полюбити світ. Що потрібно мати зі собою? Маленький рюкзачок з дружбою, гарним настроєм, терпеливістю, співпереживанням і милосердям.

В Україні буде свято під загальною назвою «Канікули». Час з 1 червня до 1 вересня. Місце обереш сам. Свято проводиться для того, щоб відпочити від домашнього завдання, тематичних атестацій та улюблених вчителів. В обов'язкову програму свята входять: веселі жарти та співи, відпочинок в улюбленому місці, прогулянки з друзями, щира подяка Богові за цей благословенний час.

У твоєму місті відбудеться навколосвітня подорож. Почнеться вона з твого серця. Наступна зупинка серце твого ближнього. Далі мандруватимеш за власним маршрутом. Гідом буде Той, хто найкраще знає всі визначні місця країни під назвою Життя, тобто Ісус.

«Небесна Канцелярія» просить повідомити, де любить відпочивати Ісус. За останніми даними у зелених оазисах люблячої душі. Добре придивися, можливо, цим місцем є саме твоя душа.

ЗАПИТАННЯ

Які визначні місця ти бачив і які мрієш побачити? Як думаєш, навіщо ми подорожуємо?

КРАСА — ЧАСТИНКА БОЖОЇ ВЕЛИЧІ

Віра ПАРФЬОНОВА

Тарас, Ігор і Левко були друзями. Як і всі хлопчаки вони любили поганяти в м'яча, погуляти в хованки... Частенько хлопці виламували прутики і власноруч робили пістолети. Тоді наші сміливці перетворювались на вояків. Кожен з них був командиром, а, отже, вів за собою велику армію, хоча й невидиму. І, як личить добрим друзям, кожен з великого «бою» виходив переможцем.

Сьогоднішній день не відрізнявся особливо від інших, хоча...

Нагулявшись досхочу, друзі наввипередки побігли до крамниці. Продавець люб'язно подала своїм постійним клієнтам їхні замовлення: Тарасик, як завжди, купив сухарики з холодцем і хроном, Ігор насіння соняшника, а червонощокий і пухкий Левко — цукерки, його улюблені «Барбариски».

Зібравши придбані ласощі в невеликий прозорий пакетик, хлопчаки пішли на дитячий майданчик. Це було їх улюблене місце відпочинку після захоплюючих ігор, де вони могли просто поговорити. Хлопці примостились на лавці під високою старою березою. Дерево з віком похилилось, утворюючи над ними своєрідний дах. Це було дуже доречно, особливо сьогодні, оскільки сонечко надто сильно пекло, а береза-рятівниця огортала усіх приємною прохолодою.

■ *дерево з віком похилилося*

Настрій у наших героїв був чудовий. Вони жартували, сміялися і, звичайно, ласували. Спочатку в рух пішли сухарики, згодом цукерки, а на останок залишилося насіння. Та раптом Тарасик побачив під кущем круглий блискучий предмет.

Тут, любий читачу, спробую на хвильку втамувати твою цікавість і розповісти таке.

Наші герої, хоч і були гарними друзями, все-таки, мали одну нехорошу звичку: пакет від сухариків вони кинули під лавку, папірці від цукерок порозкидали будь-де, а насіння соняшника вони лузали прямо собі під ноги. Складалося враження, що хлопчаки сидять в смітнику. Виникало запитання: невже їм приємно сидіти в такому безладі? І якщо хлопці такі нездогадливі, то невже дорослі не виховують їх: батьки — вдома, вчителі — в школі? Безперечно, що усі на світі Івасики і Тарасики, Маринки і Галинки знають, що смітити — це негарно. Знали і наші герої, але чомусь робили по-своєму.

Ну ось, повернемось до здивованого Тарасика, який під кущем побачив блискучий круглий предмет. Він був доволі великий. Тарасик насторожено прошепотів:

— Левку, Ігорю, подивіться туди! — і

вказав пальцем праворуч, у бік кущів.

У хлопчаків від захоплення і здивування заокруглились очі, адже блискучий предмет якимось чином поволі наближався до них. Він чи то сунувся по землі, чи то невисоко над землею летів, тихо-тихо, лише переливався, неначе великий плаский алмаз. Хлопці затамували подих. Їм було і цікаво, і трішечки страшно.

Невідомий предмет зупинився біля їхніх ніг. На ньому яскравим червоним кольором засвітились отвори у вигляді долонь правої руки. Таких отворів було три. Якась невидима сила штовхнула хлопців на коліна, швидко підняла їхні праві руки і долонями вставила в отвори на невідомому предметі.

Тарасик, Ігор і Левко ще ніколи не переживали такого фантастичного відчуття. Таке вони бачили тільки в мультиках, коли герої з одного світу переносились в інший — казковий. Вони ніколи не могли подумати, що таке може відбутися насправді, і це трапиться саме з ними. Але місце, куди вони потрапили, справило на хлопців жахливе враження.

Вони стояли у колі невідомого предмета. Кожен стояв у своєму отворі у формі долоні. Навкруги було темно, а ціле нутро просякав неприємний, різкий запах. Враз блиснуло світло і перед ними зявилось створіння зелено-бурого кольору. Воно було таким гидким і страшним, що хлопці від жаху закричали. Неможливо описати його потворного вигляду і цього неймовірно противного смороду, які наші герої пам'ятатимуть усе своє життя. Це гидке створіння блимнуло очима і перед кожним з'явився стіл. Потім почало чавкати губами і на столи посипались ласощі: сухарики, чіпси,

■ *краса — частинка Божої величі*

насіння, печення, вафлі. Ласощі самі розгортались зі своїх папірців і застрибували у відкриті дитячі роти, які просто неможливо було закрити. А після цього в рот полізли обгортки від цукерок, лушпиння від насіння. Гидке створіння реготало від захоплюючого для нього видовища. Від його дикого реготу мурашки бігали по тілу. Хлопці не могли більше витримати цього знущання і закричали в один голос, що було сили:

— Ми більше не будемо смітити! Ми будемо підтримувати чистоту і порядок!

І вмить жахіття припинилося. Ура! Хлопчики сиділи на лавці під улюбленою берізкою і насолоджувались свіжим подихом вітерця. Але жах! Навколо них ще був безлад, сміття, яке вони залишили напередодні непередбачуваної «подорожі». Наші сміливці все гарненько прибрали і після цього випадку самі ніколи не смітили і іншим не дозволяли.

Час минув швидко. Наші Тарасик, Ігор і Левко виросли добрими людьми. У них народилися свої синочки і донечки, яким дуже подобалась історія про трьох хлопчаків і їхню фантастичну пригоду.

ПОЕЗІЯ ІЗ ЗБІРКИ «МОЇМ МАЛЕНЬКИМ ДРУЗЯМ»

Наталя НАЗАР

Подивись навколо себе:
На поля, на ліс, на хмари.
Бог усе створив для тебе,
Щоб тебе зачарували.

Лиш прислухайся, як треба,
Голоси пташок злилися.
Ти ж, зведи свій зір до неба,
Як та пташка помолися.

Чи ж мурашка-комашина
Може втоми не зазнати?
Ну а ти? А ти — людина!
Вчись від неї працювати.

Бачиш вітер гне стеблину,
А вона не нарікає.
Полюби людей, людино,
І прощай, як Бог прощає.

***

Благодарю Тебе, мій Боже,
За шелест літньої пори,
За небо чисте і погоже.
Благодарю Тебе, мій Боже.

Здається, що довкола мене?
Лиш ліс і листячко зелене,
І синє небо надо мною.
А що в душі! О, що зі мною!

Це небо й листячко зелене,
Красою дихає на мене.
І ум натішитись не може.
Благодарю Тебе, мій Боже.

ЛЮБИЙ ДРУЖЕ!

Віра ПАРФЬОНОВА

Уяви собі, що на мить планети Сонячної системи почали б рухатись так, як би їм захотілось, квіти відмовились би цвісти, а сніжинки захотіли б стати такими великими, як курячі яйця, змії почали б літати, а птахи повзати. Уявляєш собі такий хаос?

Але в природі все упорядковано. Сам великий Творець показує нам приклад! Погодься, якщо навкруги чистенько і все на своєму місці, хочеться вигукнути: «Яка краса!». Як бачиш, чистота і порядок є складовою краси, а краса — це частинка Божої Величі..

Підтримуючи порядок у своїй маленькій домівці, ти зробиш приємне батькам і ближнім. Підтримуючи порядок у великому домі, Державі, зробиш приємність усім оточуючим людям. Більше того, любий друже, ти станеш маленьким співтворцем Великої краси.

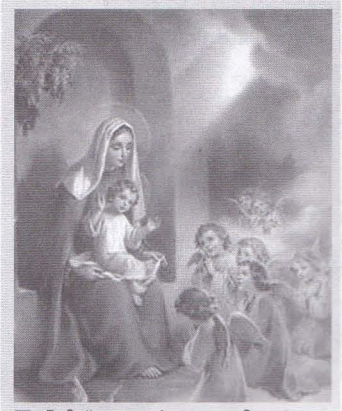

■ *Радуйся, проміння сонця духовного*

ЗАГАДКА

Хто народився,
але не помер?

■ *Радуйся, свята над святими*

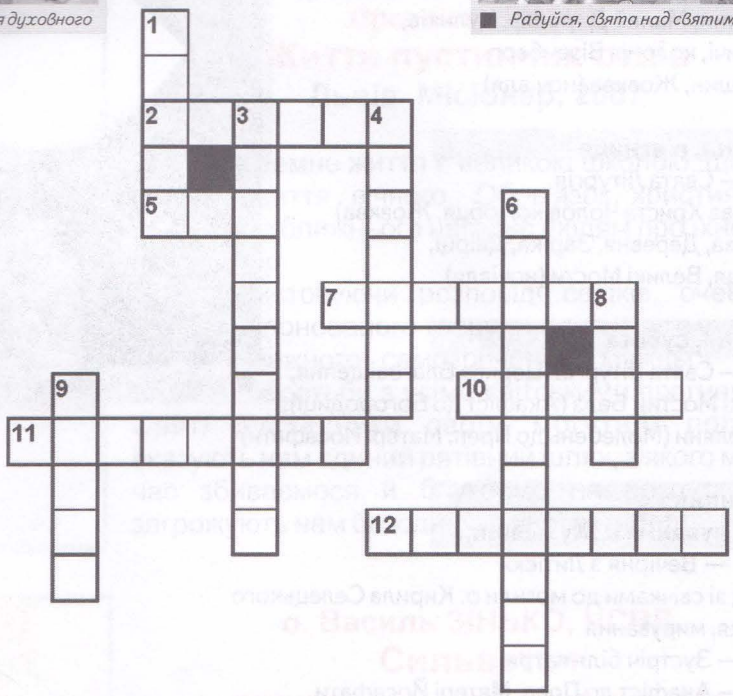

По горизонталі: 2. Який прилад радять мати у дорозі, щоб не заблукати? 5. Ходить ... коло вікон, а дрімота коло плота. 7. Ким були святі Петро і Павло до того, як стали учнями Ісуса Христа? 10. Перша літера грецького алфавіту (... і омега). 11. Як називається людина, яка долає далеку дорогу, щоб прийти до святого місця? 12. У якому місті заблудився Ісус, коли Йому було 12 років?

По вертикалі: 1. Який фрукт росте на пальмі? 3. Як називається людина, яка багато часу проводить у дорозі? 4. Храм, святилище, а ще як? 6. Яке море часто згадується у Біблії? *(До прикладу, Мк. 1,16)*. 8. Старовинний музичний інструмент. 9. Інша назва палатки.

БЛАЖЕННА ЙОСАФАТО, МОЛИСЯ ЗА НАС!

СЕСТРИ СЛУЖЕБНИЦІ НЕПОРОЧНОЇ ДІВИ МАРІЇ ЗАПРОШУЮТЬ 5-8 ЛИПНЯ 2007 РОКУ НА ПЕРШУ МОЛОДІЖНУ ПРОЩУ ДО МОЩІВ ПРЕПОДОБНОЇ ЙОСАФАТИ ГОРДАШЕВСЬКОЇ

5 липня, четвер
7.00 — Свята Літургія
(храм Покрови Пресвятої Богородиці,
вул. Личаківська, Львів)
8.30 — реєстрація і вихід
Малехів
(панахида на могилі с. Анни ГЛОВИ, СНДМ),
Дубляни, Малий Дорошів, Куликів,
Мервичі, колонія Візенберг,
Мацошин, Жовква (ночівля)

6 липня, п'ятниця
7.30 — Свята Літургія
(Церква Христа Чоловіколюбця, Жовква)
В'язова, Деревня, Заріка, Двірці,
Волиця, Великі Мости (ночівля)

7 липня, субота
7.30 — Свята Літургія (Церква Благовіщення,
Великі Мости), Белз (Акафіст до Богородиці),
Жужеляни (Молебень до Преп. Матері Йосафати)

преподобна Йосафата ГОРДАШЕВСЬКА

7- 8 липня
Нічні чування в Жужелянах
22.00 — Вечірня з Литією
Похід зі свічками до могили о. Кирила Селецького
Утреня, мирування
2.00 — Зустріч біля ватри
4.00 — Акафіст до Преп. Матері Йосафати
8.00 — Архиєрейська Літургія
Благословення мощами Преподобної Йосафати
Виїзд із Жужелян через Червоноград (могила Преп. Йосафати)

Із собою мати: молитовник, вервицю (чотки), свічку, дощовик, зручне взуття, спальний мішок, карімат, харчі на дорогу, посуд.

Для контакту звертайтесь:
Сестри Служебниці НДМ, м. Львів, вул. Рилєєва, 12/8,
тел.: (032) 261-28-25 *(с. Дарія)*, 8 (097) 375-12-71 *(с. Юлія)*

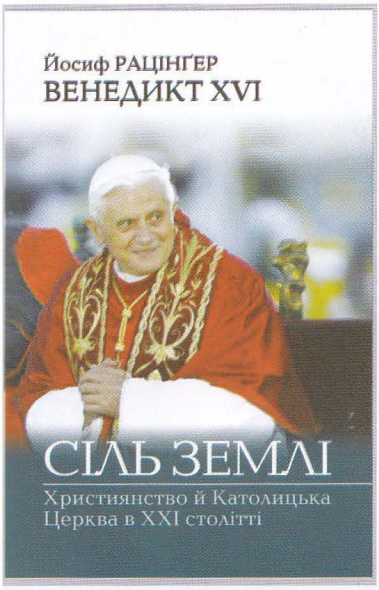

ВЕНЕДИКТ XVI (Йосиф Рацінґер)
Сіль землі. Християнство й Католицька Церква в XXI столітті
Львів. Місіонер, 2007

Кардинал Йосиф Рацінґер — а нині глава Католицької Церкви Венедикт XVI — в ексклюзивній розмові з журналістом Петером Зевальдом відверто висловлює своє ставлення до головних питань, з якими стикається християнство початку Третього тисячоліття.

Ця книга вперше видана ще 1996 року, зараз у Німеччині є найпопулярнішою з усіх опублікованих праць нового Папи.

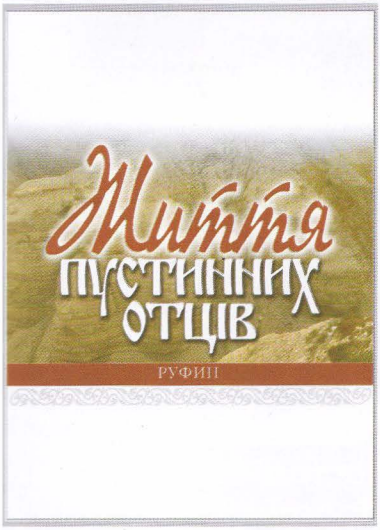

Пресвітер РУФИН
Життя пустинних отців
Львів. Місіонер, 2007

Наше земне життя є великою школою, що готує нас до життя вічного. Обов'язок християнської любови до ближнього нагадує людям про їхнє вище покликання.

Використовуючи розповіді свідків, очевидців, автор пропонованого твору, вводить нас в чудесний світ безмежного самозречення, мужньої та невтомної боротьби з усіма світськими прагненнями. Святі пустинники своїм могутнім подвигом вказують нам єдиний рятівний шлях, з якого ми весь час збиваємося й блукаємо на розпуттях, які загрожують нам безоднею вічної погибелі.

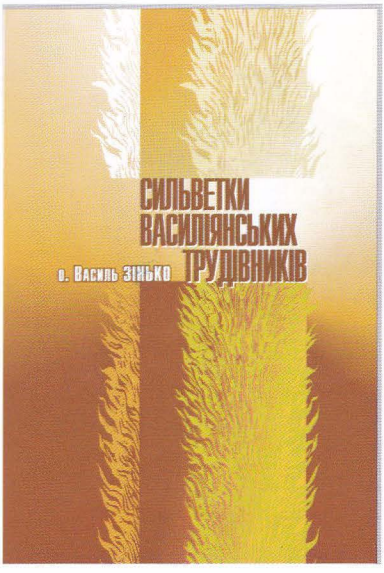

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
Сильветки василіянських трудівників
Львів. Місіонер, 2007

У збірці нарисів о. В. Зінька, ЧСВВ, читач знайде спогади про невтомних трудівників на ниві богопосвяченого життя — отців та братів Чину, які працювали і працюють серед українців у Південній Америці; записки про місійну працю у Бразилії та в Україні, реколекції, "капітули". Окремий нарис "На службі друкованому слову" розповідає про журналістську діяльність отця Василя Зінька.

Ювілейні святкування у монастирі в Лаврові

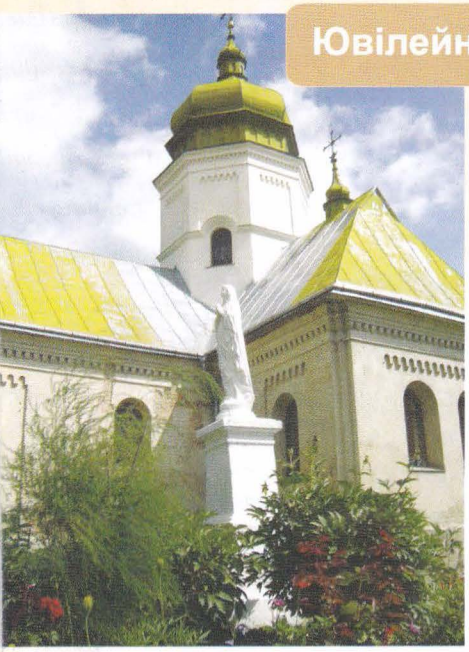

27-28 липня 2007 року Божого у Лаврові відбудуться урочистості з нагоди 800-ліття монастиря

Відвідайте Лаврівську святиню, зачерпніть Духа радості

Запрошуємо всіх на храмове свято святих апостолів Петра і Павла до василіянського монастиря у Дрогобичі